

Marioara Ardelean

*Isprăvile
lui
Nătăfleață*

Iași 2022

Tehnoredactare și corectură: Camelia Ardelean
e-mail: coa_72@yahoo.ro

Copertă: Tiberiu Fischer
Grafică: Internet

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

ARDELEAN, MARIOARA

Isprăvile lui nătăfleacă / Marioara Ardelean. -
Iași: StudIS, 2021

ISBN 978-606-48-0819-6

821.135.1

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Marioara Ardelean

*Isprăvile
lui
Nătăfleață*

Iași 2022

În loc de motto:

Iubirea...

*Iubirea e raza de soare,
E zâmbetul cald, e candoare,
Iubirea-i suavă, blajină,
Tandrețe oferă, senină.*

*Iubirea e floarea ce-adună
Esență în inima bună,
Iubirea-i pionul ce face
Să dăinuie-n suflete pace.*

*Iubirea e cea care poate
Din piatră ciopli nestemate;
Prin ea se reflectă lumină,
Iubirea e legea divină.*

Cap. I

Isprăvile lui Nătăfleață

CINE ESTE NĂTĂFLEAȚĂ

Nătăfleață nu-i oricine,
E prieten bun cu mine,
Ne știm de la grădiniță,
Se numește Mihăiță.

S-a realizat și are
O gospodărie mare,
Soțioară frumoasă
Și-o mașină bunicică.

Porecla de Nătăfleață
I-a pus-o de mult o țată,
Una rea și bârfitoare,
Vecină cu tușa Floare.

Într-o zi, fără să-l vadă,
A intrat la ea-n livadă –
Avea zgârca niște prune
Altoite tare bune.

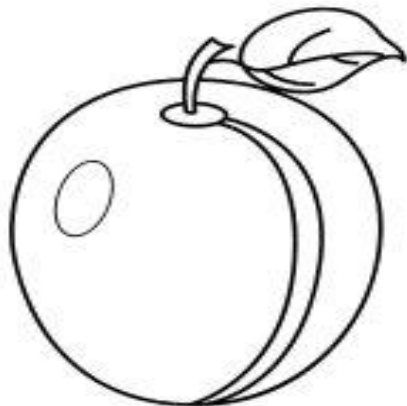
A cules în grabă una,
Când... îl vede mătrăguna
Și spre el, ca o furtună,
Vine cu o joardă-n mână.

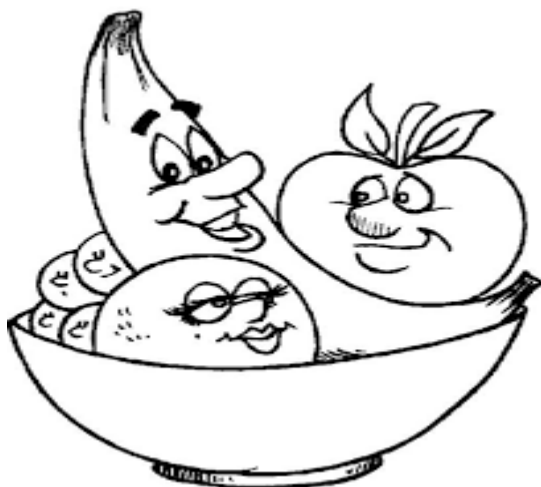
Observând-o, Mihăiță
O tulește spre porțiță,
Dar s-a-mpiedicat, săracul,
Și-a căzut în drum ca sacul.

„- Ai tras o trântă frumoasă!
Strigă țața furioasă.
Pentru-așa faptă măreață,
Meriți „premiul Nătăfleacă”!”

Și lăsându-l în țărână,
I-a luat pruna din mână;
Hohotind ca o turbată,
A halit-o deîndată.

Mihăiță, ce să facă?
Se ridică-ncet și pleacă.
Supărat din cale-afară-i
Spune mamei de ocară.

Dar mămica, înțeleaptă,
Îl sărută și-l deșteaptă:
„- Nu lua-n considerare
Porecla zeflemitoare!

Pân` la urmă, orice nume
Poți să-l porți cu cinste-n lume,
Dar hapsâna habar n-are;
Caracteru-i dă valoare.

Iar de-atuncea Nătăfleată
Ține minte-a ei povață:
Nu lasă nicio „cărare”
Gurilor clevetitoare.

NĂTĂFLEAȚĂ ȘI VECINA

Vecina lui Nătăfleață
Era tare băgăreață;
Peste gardul de nuiiele,
Se holba la toate cele.

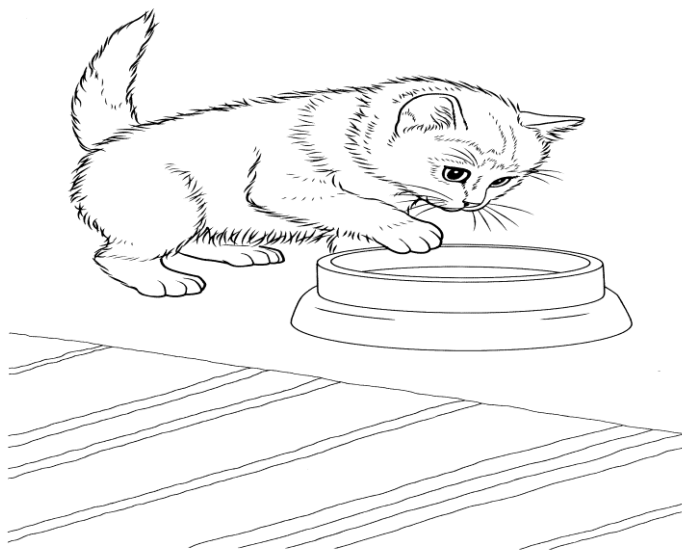
Avea omul în ogradă
Lucrușoare, o grămadă,
Și îl deranja vecina,
Că îl spiona întruna.

Ce să facă, cum să facă,
S-o mai potolească-oleacă,
Să-și mai lase, frățioare,
Urâtul nărav ce-l are?

Într-o bună dimineată,
Observând un fir de ață
Lângă poarta de la stradă,
A „găsit” motiv de sfadă

Cu vecina Șofronica
(Femeia-și plimba pisica):
Ar fi pus acolo ață,
Să-i îngreuneze viața.

Șofronica, -nfuriată,
Țipă ca o apucată:
„- Ce s-a întâmplat, vecine,
N-ai dormit azi-noapte bine?

Faci atâta garagață
Pentr-un firicel de ață,
Crezi cumva că n-am ce face
Și-mi petrec timpul cu cioace?”

„- Nu te-nfoia ca o spumă,
Cu ața a fost o glumă!
Dar te văd cum ziua toată,
După gard stai pitulată.

Numeri iarba din grădină
Sau florile de sulfină,
Ori ești foarte curioasă
Să afli ce am prin casă?”

Șofronica, rușinată,
O zbughi ca o săgeată;
I-a pierit cheful să vadă
Ce-au vecinii în ogradă.

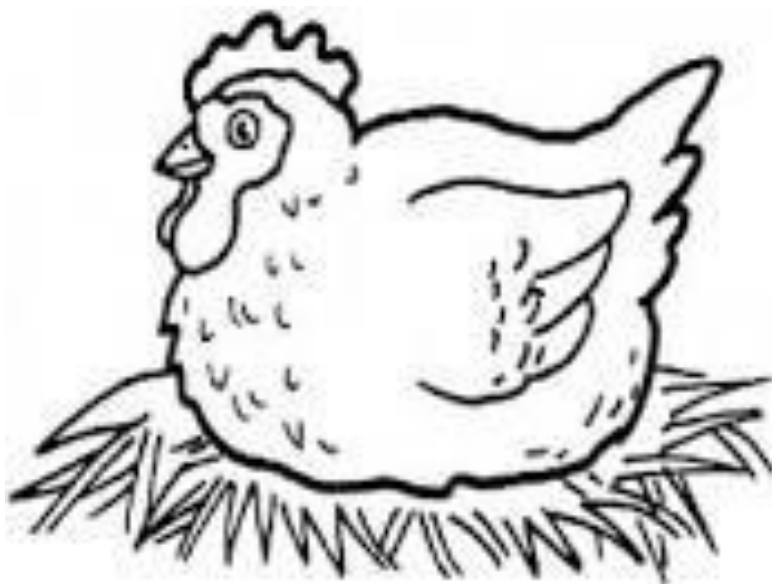
Iar istețul Nătăfleată
A scăpat de-așa o țață;
Poate face-acum paradă,
Ea nu vine să o vadă.

NĂȚFLEAȚĂ NU-I ORICINE

Chiar de uneori îi place
Să umble de colo-ncoace,
Nățfleață-i de ispravă,
Când se pune, face treabă:

Mătură ograda toată,
Repară poarta stricăță,
Face ordine în șură,
Dă godacului fiertură,

Găinușelor moțate,
Grăunțe pe săturate
Și-o mânuță de verdeață,
Culeasă de dimineață.

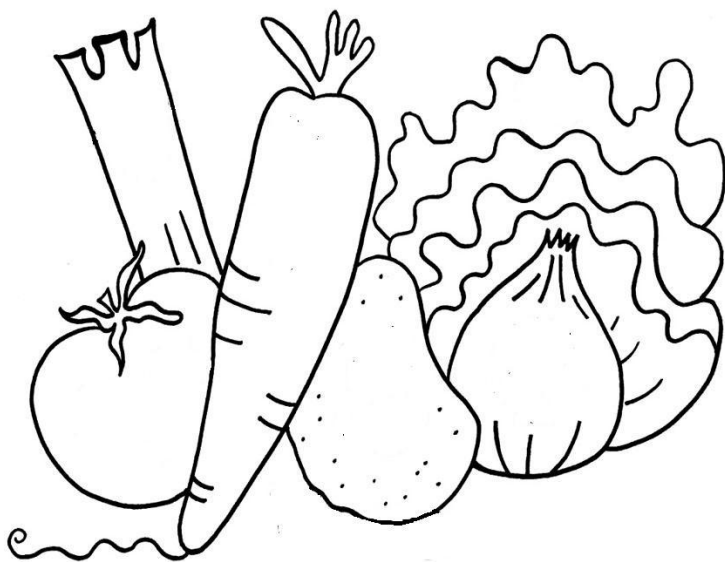

Puiuții din clocitoare
Îi pune-ntr-un coș, la soare,
Lui Grivei, care-i păzește,
Un os mare-i dăruiește.

Iar în iesle, la văcuță,
Duce fân din grădinuță,
Din fântână scoate apă
Într-o vadră și-o adapă.

Sapă iute și-n grădină,
Lângă tufa de sulfină,
Unde are semănată
Ceapă verde și salată.

Ia legume, duce-n casă,
Se așază-apoi la masă;
După-atâta roboteală,
Merită ceva haleală.

Dar pe masă, din păcate,
Soața nu i-a pus bucate;
Somnul poartă marea vină,
Că nu este gospodină.

Nătăfleață ce să facă?
Înghite în sec și pleacă,
Dar el nu este oricine,
Se descurcă-n toate bine.

Dă fuguța la cuibare,
Le roagă pe ouătoare
Să-i rezerve niște ouă,
Că îl rupe foamea-n două.

Ele știu că-n gușulică
De la el primesc păpică,
De aceea, ca răsplată,
Toate i le dau îndată.

Nătăfleață își prepară
O minune de papară;
Nevestica somnoroasă
Îl privește pofticioasă.

NĂȚFLEAȚĂ ȘI CELE TREI VRĂJITOARE

Când a hoinărit prin lume,
Nățfleață, cu-al lui nume,
S-a-ntâlnit cu Sărăcia,
Răutatea și Prostia.

Vrăjitoarele de-ndată
Se-adunară-n juru-i, roată,
Hotărâte să-l înșele,
Să-l prostească cum vor ele:

„- Stai cu noi, măi, Nătăfleată,
Că-ți va merge bine-n viață!”
Dar sub vorbele mieroase,
Erau gânduri ticăloase.

Leșinata Sărăcie
Vrea și el sărac să fie,
Uscățiva Răutate,
Să dezbine cât se poate,

Iar Prostia să-l tâmpească,
Tot ce face să greșească.
Cutrele nu observă
Că, de fapt, au dat-o-n bară.

Nătăfleață nu-i oricine,
A-nțeles planul lor bine
Și, dorind să le arate
Că nu sunt așa versate,

A clipit ușor din gene,
Apoi dă-i pe coțofene:
Le-a croit câteva bice,
Le-a făcut pielea arșice.

Îngrozite, o tuliră
Și-n pustiu se rătăciră,
Iar de-atuncea Nătăfleață
Nu le-a mai văzut la față.

NĂTĂFLEAȚĂ ȘI MEȘTERUL

Într-o vreme, Nătăfleață
Ducea ouăle la piață,
Le vindea destul de bine,
Dar avea găini puține.

Erau ele conștiincioase
Și făceau ouă frumoase,
Dar la două zile-o dată
Era treaba programată.

Și creșterii din vânzare
Se-adunau greu în *pojnară**,
Iar el ar fi vrut să-și facă
Niște cizme și o geacă.

Căutând un *job* din care
Să iasă profit mai mare,
Auzi un zvon că-n lume
Mare criză e de glume.

Că străinii dau pe ele
O grămadă de lovele;
Știrea părea deșucheată,
Da-i dădu ideea-ndată.

Fără să mai zăbovească,
Strânge marfa românească,
O așază-ntr-o cutie
Și pornește-n drumeție.

„Sper să meargă totul bine”
(Se înțelegea cu sine);
„Dacă-aș vinde tot pachetul,
Mi s-ar rotunji bugetul”.

Și într-adevăr, fârtate,
Mergea treaba ca pe roate,
Căci mulțimea curioasă
Cumpăra marfa haioasă.

După-o vreme oarecare,
Constată că-n *jeburi** are
Gologani destui, să-și facă
Cizmulite și-o geacă.

Mulțumit de-a sa ispravă,
Înspre târg porni degrabă;
Ajungând, văzu pe-o casă
O reclamă luminoasă:

„Meșter bun și fac de toate,
Cu prețul pe jumătate”.
Nătăflează-și spuse-n sine:
„Ăsta da noroc pe mine!”

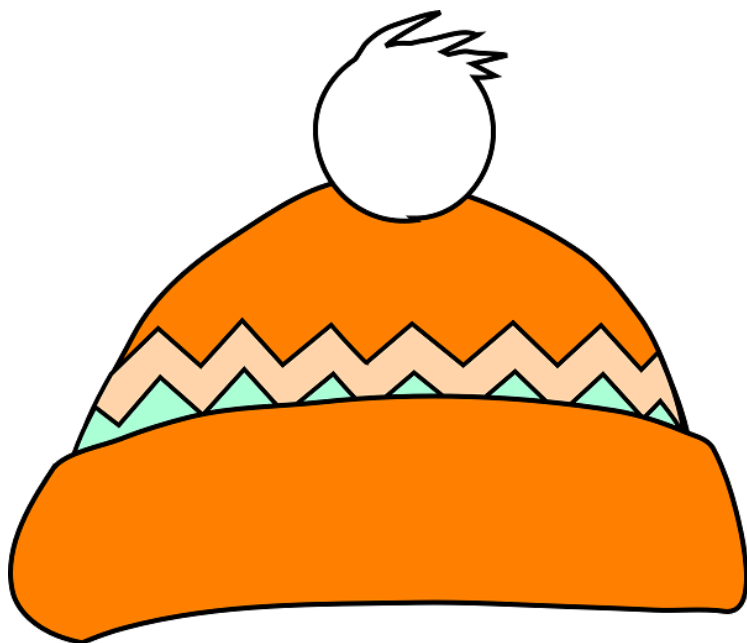
N-avea, bietul, cum să știe
Că reclama-i pe hârtie;
Prețul, în realitate,
Îți dădea fiori pe spate.

Bucuros intră-n dugheană,
Să profite de pomană.
Pune banii pe tarabă
Și comandă marfa-n grabă.

Meșterul, privind bănetul,
Scoate din sertar carnetul,
Scrie cifre, calculează,
Și apoi îl informează:

„- Din biștarii de pe masă,
Cizme și geacă nu-ți iasă,
Însă pot să-ți fac pe dată
O căciulă minunată.”

„- Ce socoată faci matale?
Cu grămada de parale
Pot să-mi cumpăr bicicletă,
Poate chiar o motoretă.

Eu am pus-o la vedere,
Să-ți dau partea ce se cere.
Fiind prețul pe jumate,
Îți revine-o mică parte.”

„- Reclama-i așa, nenică,
Dar realitatea-o strică!
Este drept, lumea o vede.
Că-i așa, doar prostul crede.”

„- Un șnapan precum matale,
N-am mai întâlnit în cale
Și aș vrea să nu mai fie
Vreunul pe această glie!”

Supărat din cale-afară,
la bănuții și se cară,
Poate-un meșter mai de seamă
Pune prețul ca-n reclamă.

***pojnar**: buzunar (regionalism)

***jeb**: buzunar (regionalism)

NĂTĂFLEAȚĂ ȘI GURILE RELE

A făcut el, Nătăfleață,
Câteva isprăvi în viață,
Dar mai multe dintre ele
Le-au scornit gurile rele,

Care stau mereu căscate,
Să asculte câte toate,
Prind din zbor o vorbă, două,
Și din ele fac vreo nouă.

Câte-o țăță băgăcioasă
Le duce la ea acasă,
Le pune într-o ulcică
Și pe rând le tot despică.

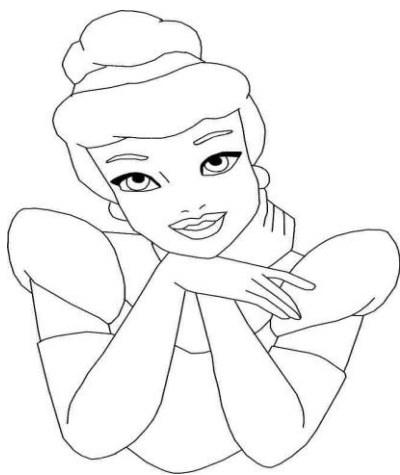

Le sucește, le-nvârtește,
Până când le înmulțește,
Și din ele face-ndată
O ispravă-ntortocheată.

O duce la târg degrabă
Și-o așază pe tarabă,
Altă țăță-o șterpelește
Și rapid o dichisește.

Îl vede pe Nătăfleată
Și în cârcă i-o agață;
El o vede, dar nu-i pasă,
Știe că-i de speță joasă.

N-a uitat că tot o țăță
I-a pus nume „Nătăfleată”,
Dar nici sfatul de la mamă:
Răutăți să nu ia-n seamă.

NĂTĂFLEAȚĂ ÎNSURAT

Gura lumii multe spune,
Și mai rele, și mai bune,
Întâmplări adevărate,
Dar și multe inventate.

De exemplu, într-o seară,
Când băteam mingea pe-afară,
Auzii pe o vecină
Povestind cu tușa Lină

Despre Nătăfleată, care
Hoinărea prin lumea mare,
Cu speranța că vreodată
Va-ntâlni și el o fată

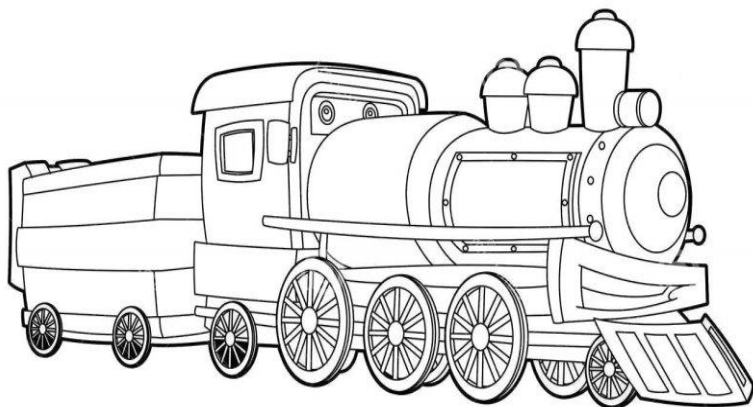
Pe măsura lui, vezi bine,
Să nu-l facă de rușine:
Sclipitoare, zâmbitoare,
Dar tăcută ca o floare,

Muncitoare, gospodină,
Dar să nu-i aducă vină,
Dacă el mai trândăvește,
Când ea zilnic robotește.

Să-i pună mereu pe masă
Bunătăți de primă clasă,
Să-l alinte, să-i ofere
Tot ce inima lui cere.

Într-o zi, omul zărește
Chiar minunea ce-și dorește;
Sta pe-o bancă într-o gară,
Așteptând trenul s-apară.

O privește, îi zâmbește
Și pe loc se-ndrăgostește.
„Zâna bună”, încântată,
S-a lăsat de el curtată.

Fără multă vorbărie,
A luat-o de soție.
Cugeta în mintea-i creață:
„Mi-a ieșit norocu-n față”.

Dar norocul vine, pleacă,
Nu stă locului oleacă;
I-a scos fericirea-n cale
Și s-a dus într-ale sale.

Sunt și-acuma împreună;
Chiar de nu e zâna bună,
E soție minunată,
Iubitoare, devotată.

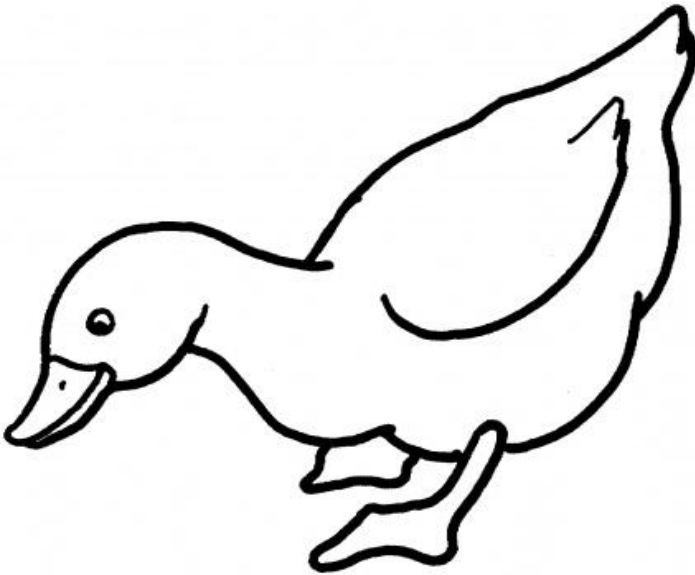

VISUL LUI NĂTĂFLEAȚĂ

Hoinărind prin târgul mare,
Fără-un sfanț în buzunare,
Spera bietul Nătăfleată
Că vreun *job** de el se-agață.

Visul îi era să facă
O muncă să-l satisfacă,
Iară gologanii, frate,
Să-i vină pe săturate.

Supărat că nu găsește,
Spre căsuță o pornește.
Dintr-o tufă-i sare-n față,
Ce credeți? Taman o rață.

Bucuros își spuse-n sine:
„În sfârșit, norocul vine!
Fără nicio cheltuială,
Voi avea ceva haleală.

Că de-acum rățușca grasă
Ouă în cuibar îmi lasă,
Fac omleta cât o roată,
Potolesc foamea turbată.”

Intră-n curte și degrabă
Pune pasărea la treabă.
El așteaptă cu răbdare;
Oul magic nu apare.

O vecină băgăcioasă
Observă scena haioasă.
Hohotind de râs, îi zice:
„- Rața ta-i rățoi, amice!”

***job**: loc de muncă (în engleză)

Cap. II

Pași prin viață

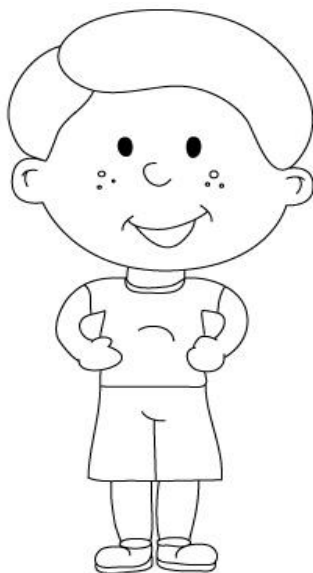

GHIDUL

Că ești scund sau înăltuț,
De ești slab sau mai grasuț,
Ești șaten sau brunețel,
Sau deosebit nițel,

Frumușel sau mai puțin,
Caracterului mă-nclin.
Dacă-i sincer și curat,
O să fii apreciat.

Atunci poți călători
Unde vrei, fără-a greși,
El e „ghidul” prețios,
Ce te face omenos.

CÂND DIMINEAȚA...

Când dimineța prin fereastră
Se zbenguie lumina-albastră,
Când astrul generos trimite
Raze fierbinți și aurite,

Când mugurii în pomi bravează,
Cercei de flori își etalează,
Când Moș Pământ se dezmoștește,
În iarbă crudă se-nvelește,

Când păsările migratoare
Se-ntorc la vechile cuibare,
Când dau concerte minunate
Din partiturile-nvățate,

Când freamătă natura toată
Da gâze, fluturi invadată,
Când hărnicuțele albine
Grăbite „iasă” din stupine,

Când forfota de pe ogoare
Străbate până-n largă zare,
Când chiote de voie bună
Din orice colțișor răsună,

Atuncea știm că primăvara
Ne vitează iarăși țara;
Ea ne aduce toate câte
Au fost aici înșiruite.

Și multe alte lucruri bune –
Vă las pe voi a le expune!
Atâtea daruri minunate,
Frumoasa zână ne împarte.

IONUȚ ȘI PIXUL

Pixul șade pe birou,
Curajos ca un erou;
Ar dori măcar nițel
Să scrie Ionuț cu el.

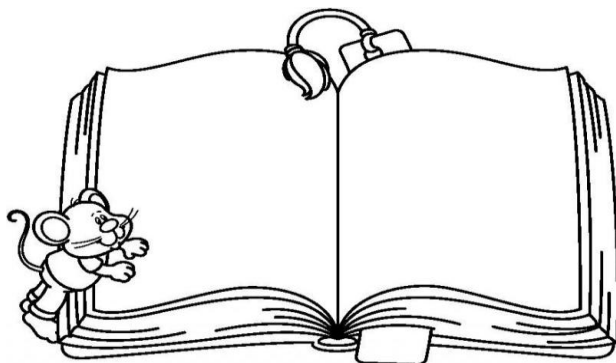
Dar acesta-i ocupat,
Nu-i pasă că-i așteptat,
L-a corupt încetișor
Joaca pe calculator.

Pixul nu e supărat,
L-înțelege pe băiat;
Nu este greșit defel
Să te relaxezi nițel.

Însă el stă ore-n șir
Conectat la joc, pe fir;
Pur și simplu a uitat
Că mai are de-nvățat.

Dintr-o dată și-a privit
Pixul, ce sta liniștit,
Și trezit ca dintr-un vis,
S-a pus serios pe scris.

Pixul vrea cu orice preț
Să aibă stăpân isteț,
De aceea scrise-ncet,
Pe margine de caiet:

„Timpu-i prețiosul dar,
Nu-l irosi în zadar,
Calculează-l cu temei,
Nu poți face doar ce vrei!

Dacă nu ești mai atent,
Vei rămâne corigent!”

BRÂNDUȘICA ȘI PISICA

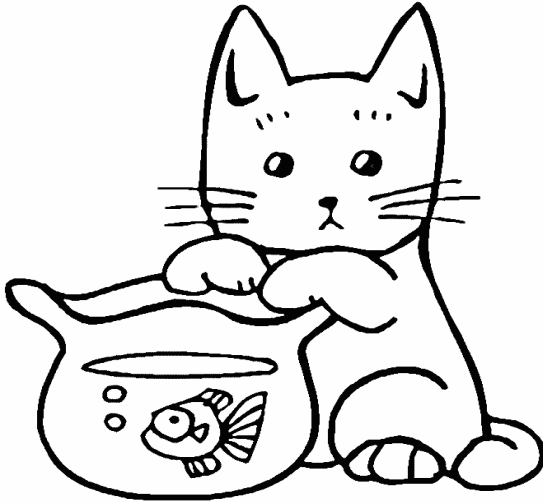
Mi se spune Brândușica,
Sunt prințesa lui mămica,
Ea m-alintă, mă răsfată,
Multe poezii mă-nvață.

Vă spun drept, le știu pe toate,
Le recit precum la carte
Celor două păpușele,
Să se bucure și ele,

Când ne ducem împreună
La plimbare prin grădină
Și culegem floricele,
Să le dăm măicuței mele.

Într-o zi, prin grădinuță
A trecut o pisicuță.
De atunci, îi spun întruna
Mamei că vreau și eu una.

Fericita zi sosește:
O pisică-mi dăruiește,
Cu blăniță mătăsoasă,
Albă, creață și pufoasă,

Iar din loc în loc mai are
Câte-o pată de culoare –
Pare-a fi o broderie
Țesută cu măiestrie.

Chiar și mâța e-ncântată
De hăinuța ei pictată;
Grijulie, cu lăbuța,
Și-o perie-ncet, drăguța.

Miaună, se lingusește,
De picior mi se lipește,
Face tumble mici, haioase,
Și-alte sărituri pompoase.

Hoțomana, bine știe
Să-mi ofere bucurie;
Uit chiar și de păpușele,
De dragul pisicii mele.

RÂNDUNICA ÎNȚELEAPTĂ

Cândva, drăguța rândunică
S-a atașat de-o turturică;
Gândea micuța zburătoare:
„O prietenă-i comoară mare.

De este cu temei aleasă,
Când ai necazuri nu te lasă,
Îți șterge lacrima amară,
De-i zi, de-i noapte sau pe seară.

Îți stă alături devotată,
Fără s-aștepte vreo răsplată;
Nu ține cont că-i obosită,
Dacă te știe fericită.”

Era-nțeleaptă rândunica,
Știa că-n viață nu-i nimica
Să poată-nlocui vreodată
Prietena adevărată.

IONUȚ ȘI BROSCUȚELE

Îmi petrec întreaga vară
La bunicii de la țară,
Că părinții mei, văd bine,
Nu au timp și pentru mine.

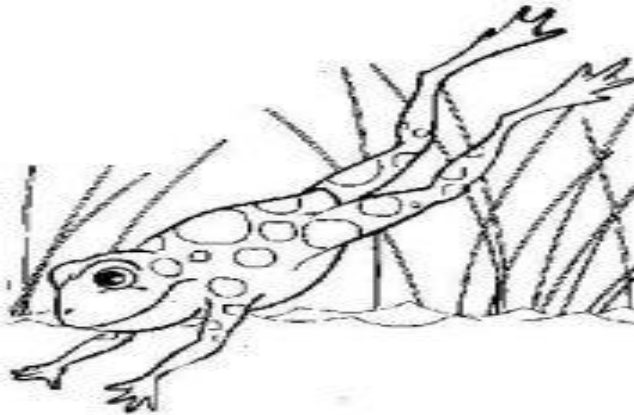
La bunici e altă viață,
Mă răsfăț, dar mă-nvață
Lucruri noi despre natură,
Despre oameni și cultură.

Să mă plictisesc vreodată
Nu am cum, că ziua toată
Inventez cu-ndemânare
„Chestii” pentru relaxare.

Fac gimnastică în șură,
Mingea bat în bățătură,
Ocolesc ograda toată,
Alergând după o roată.

Înalt zmeul de hârtie,
Atârnat de o frânghie,
Duc pisica la plimbare,
În grădină, pe răcoare.

Antrenându-mă la joacă,
Văd în tufe o băltoacă;
De pe malul cu verdeață,
Două broaște-mi sar în față.

Și holbându-se la mine:
„Oac, oac, oac, ce vrei, străine?
Balta asta minunată
Pentru noi a fost lăsată.

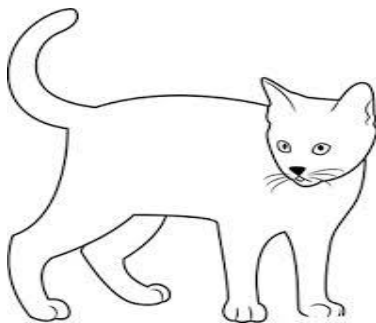
Dacă vrei o bălăceală,
Nu facem nicio tocmeală,
Du-te-n treaba ta, fă bine,
N-avem loc și pentru tine!”

Mizerabilă purtare!
Mă `nervai așa de tare,
Cum să-mi spună tocmai mie
Asemenea ineptie?

Cât tupeu și câtă ură,
Depășesc orice măsură!
Vă spun drept c-am vrut pe dată
Să le dau în cap c-o piatră.

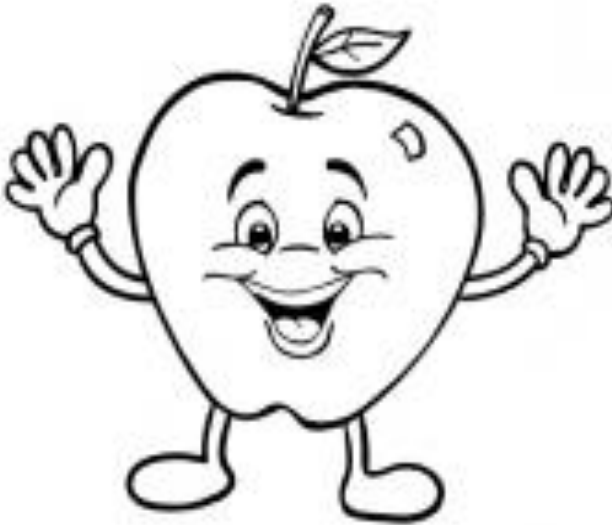
Pisicuța-mi sare-n spate:
„-Miau! Ionuț, îți faci păcate!
Bulbucatele n-au minte,
Dar tu ești copil cuminte.

Ori nu ști că duritatea
Soră e cu răutatea?
Lasă-le! Când balta seacă,
Vor nu vor, și ele pleacă.”

POVESTEA UNUI MĂR

A răsărit într-o grădină
Un măr c-o firavă tulpină;
Privind în jurul lui cu teamă,
Văzu alți meri cu el de-o seamă.

Aveau tulpinile vânjoase
Coroane mari și sănătoase;
Foșnindu-și frunzele crestate,
Râdeau de el pe înfundate:

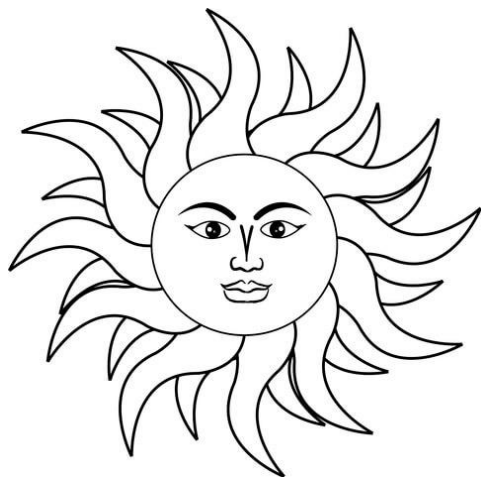
„-Cât e de pricăjit, sărmanul,
N-o să reziste pân` la anul!
La fel ca orice buruiană,
Ocupă locul de pomană.”

Plăpândul pom se necăjește,
Suspină, dar nu-i dojenește.
Cu o voință uimitoare,
Și-ntinde crengile spre soare.

Îl roagă-n șoaptă să-l ajute
Să crească sănătos și iute,
S-arate tuturor că poate
Să facă fructe minunate.

Măritul astru îl privește,
Îi place felul cum gândește,
Îi dă căldură și lumină,
Îl face mândru în grădină.

De-acuma-i mare și-n putere,
E mulțumit că face mere,
Iar frații lui, care-l jigniră,
Mișcându-și frunzele-l admiră.

PĂDUREA ȘI TOAMNA

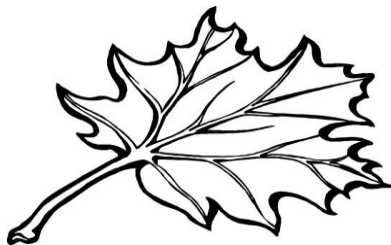
Pădurea freamătă, suspină
După marama verde, fină;
Fără să-i ceară aprobarea,
Toamna îi schimbă-nfățișarea.

Îi pune haină ponosită,
Cămașă ruptă și boțită,
O pelerină deșirată,
Îngălbenită și pătată.

Pădurea-ndură, ce să spună?
N-are curaj să se opună;
A încercat demult, odată,
Dar fost-a aspru criticată,

Când doamna-nlăcrimată, tristă,
I-a spus că în zadar insistă,
Că-n anotimpul ce-i revine,
Ea hotărăște ce e bine.

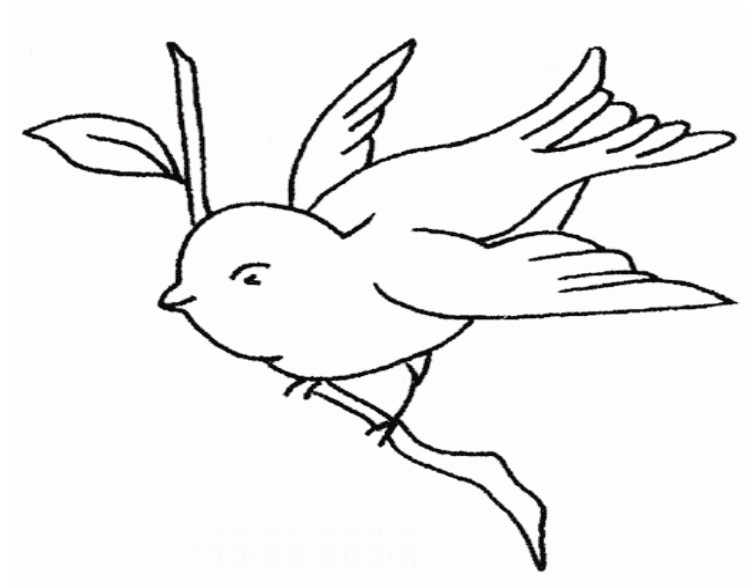
De-atunci, pădurea se supune
La tot ce dumneaiei îi spune;
Așteaptă blânda primăvară,
S-o facă elegantă iară.

SCARA LUI IONUȚ

Din bobite de secară,
Construi Ionuț o scară
Și o puse în grădină,
Lângă tufa de sulfină.

Așteptă apoi să vadă
Câte păsări vin să șadă
Pe scărița dichisită,
Pentru ele pregătită.

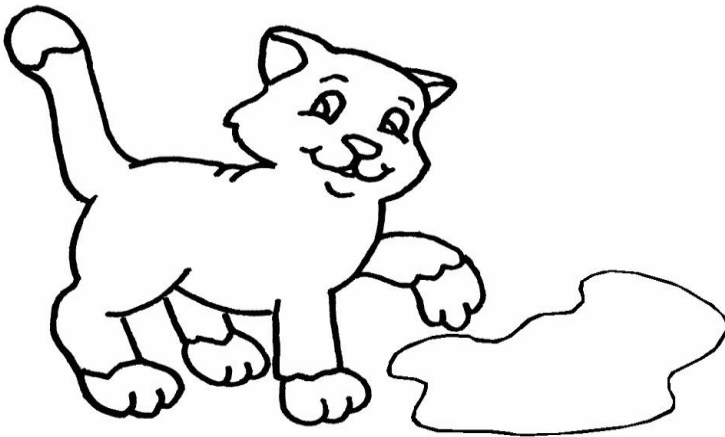
Nu trecu prea mult, când iată,
Zburătoarele se-arată
Și-ntr-o clipă demontară,
Bob cu bob, frumoasa scară.

Supărat, Ionuț le spuse:
„- Doar pe rele sunteți puse!
Nu știați că se cuvine
O răsplată pentru mine?

Eu credeam că, stând pe scară,
Veți cânta din zori în seară.
Lacome, fără regrete,
Ați păpat-o pe-ndelete.

Munca mea obositoare
Pentru voi n-are valoare!
Mai bine mă duc la joacă,
Cu pisica mea bondoacă.

Este drept, nu cântă bine,
Dar ea stă mereu cu mine
Și torcând, îmi mulțumește
Pentru hrana ce-o primește.”

TAIFAS ÎN PARCARE

Pe o stradă-ntunecată,
În parcare-amenajată,
Stau mașinile-nșirate,
Obosite,-ngândurate.

Una roșie, dar fină,
Intră-n vorbă c-o vecină:
„- Tare-i greu să n-ai, surată,
O căsuță adecvată!

Că e ploaie, că e soare,
Stăm aicea, în parcare,
Tot mereu îngrijorate
C-am putea fi zgâriate

De vreun zvăpăiat pe care
Frumusețea noastră-l doare
Sau de vr`unul ce suspină,
Că n-are și el mașină.”

„- Ce să-ți spun eu, surioară,
Ignoranța lor m-omoară!
Poartă-n ei atâta ură,
Fără vreun motiv, ne-njură,

Ba mai rău, c-o pietricică,
Geamul ușilor ni-l strică
Sau trecând în graba mare,
Oglinda retrovizoare.

Apoi, mândri de ispravă,
Pleacă-n treaba lor degrabă,
Nu știu ei c-așa purtare
Ne rănește și ne doare.”

ÎNSERAREA

Ziua e pe terminate,
Înserarea vine-n spate
Și pe unde trece, lasă
O perdea de ceață deasă.

Totu-n jur se liniștește,
Chiar și vântul se oprește
Lângă-o tufă de sulfină,
Pentr-o clipă de hodină.

Dintre norii rupți se-arată
Ciob de lună zgâriată.
Licărind încet, sfioasă,
Câte-o stea ici-colo iasă.

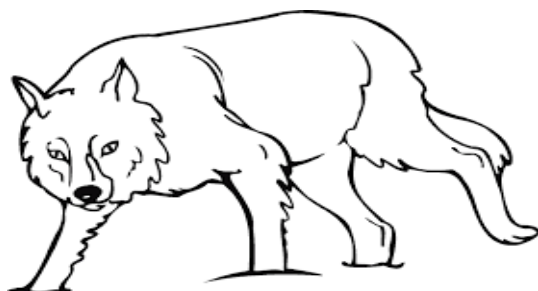
Prin poiene, licuricii
Aprind zeci de artificii;
Bucuroși de întâlnire,
Sar și cântă în neștire.

O vulpiță hămesită
Printre tufe se agită;
Pofta de-o găină grasă
Să stea locului n-o lasă.

Din adâncul de pădure
Se-aud țipetele dure;
Bufnița, bătu-o-ar vina,
Iar se ceartă cu vecina!

Lupul mârâind pornește
La vânat, dar se oprește
Lângă arborele-n care
Este hărmălaie mare:

„- Ai purtare de nebună,
Numai glasul tău răsună,
Buhăi ca o apucată,
Deranjezi pădurea toată!”

Bufnița-i răspunde-n silă:
„- Vezi de viața ta umilă!
Ce fac eu, de-i rău sau bine,
Nu te privește pe tine!”

Lăsându-l gură căscată,
Zboară-n treaba ei pe dată,
La vânat, că-i goală gușa,
Și se face zi acușa.

Chiar de-i sumbră și tăcută,
Înserarea e plăcută,
Natura se odihnește,
Forțe proaspete primește.

NOROCUL ȘI STRĂINUL

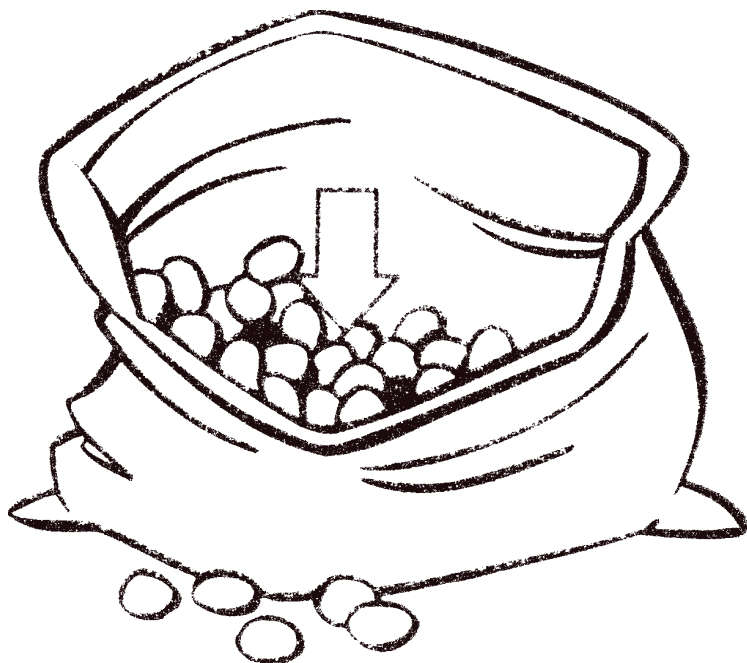
Luând bănetul în spinare,
Plecă norocul la plimbare;
Se hotărî să mai ofere
Vreunui muritor avere.

Chiar înaintea dumisale,
Un om sărman cerșea parale.
Norocul cugetă în sine:
„Să-i fac acestuia un bine”.

Și încântat de-așa idee,
Se-oprește-n fața lui, pe-alee:
„- A dat norocul peste tine,
Am să te fac bogat, străine!

Îți dau un sac de părăluțe,
Să-ți iei mâncare și hăinuțe,
Să-ți faci o casă grandioasă,
Să ai o viață mai frumoasă.”

Dar zdrențărosul fără minte,
În loc s-asculte-a` lui cuvinte,
Îl ponegrește și-l înjură,
Cu vorbe aspre, plin de ură:

„- Vezi-ți de treaba ta, fârtate,
Nu-ți face în zadar păcate!
Să râzi de-un amărât ca mine,
Oricine-ai fi, nu se cuvine!

Nu-s haimana fără cultură
Și nici vreunul care fură,
Muncesc din greu, dar n-am ce face,
Că sărăcia nu-mi dă pace.

Ca scaiul stă pe lângă mine,
Alungă binele când vine,
Chiar de câștig niscai parale,
Ajung în punga dumisale.

Căsuța-mi cu greu ridicată
A fost de ape dărmată,
Agoniseala mea de-o viață
S-a risipit precum o ceață.

Azi nimeni nu te miluiește,
Ca pe-un ciumat te ocolește.
Indiferenți, puțin le pasă
De cei flămânzi și fără casă.”

„- Nu-i chiar așa cum spui, străine,
Nu toți gândesc așa ca tine!
Mai sunt destui cu suflet mare,
Din bunul lor dau ajutoare.

Și eu ți-am oferit avere,
Să nu fi nevoit a cere,
Dar tu, în loc de mulțumire,
Mi-ai spus cuvinte de jignire!

De-așa purtare mi-este silă,
Din partea mea nu meriți milă!
Să fii sărac nu-i o jignire,
Dar să jignești e nesimțire.

Din cei ce trec pe lângă tine,
Eu știu destui ce n-o duc bine,
Dar nu se plâng și nu cer milă,
Își duc decent viața umilă.

Ei nu disperă, nu se lasă
Răpuși de greul ce-i apasă.
Acea merită, străine,
Să fie ajutați de mine!”

CRĂIASA IARNĂ ȘI MOȘ PĂMÂNT

Fuioare de brumă deasă
Peste gheață se lasă,
Iar pe cer, ca într-o sită,
Norii cătrăniți se-agită.

Vânturi reci, gălăgioase,
Îmbufnate, furioase,
În vârtejuri se adună,
Iscând strașnică furtună.

Șuierând, ne dau de veste
Că în urma lor sosește,
În șareta gri de ceață,
Crăiasa cu ochi de gheață.

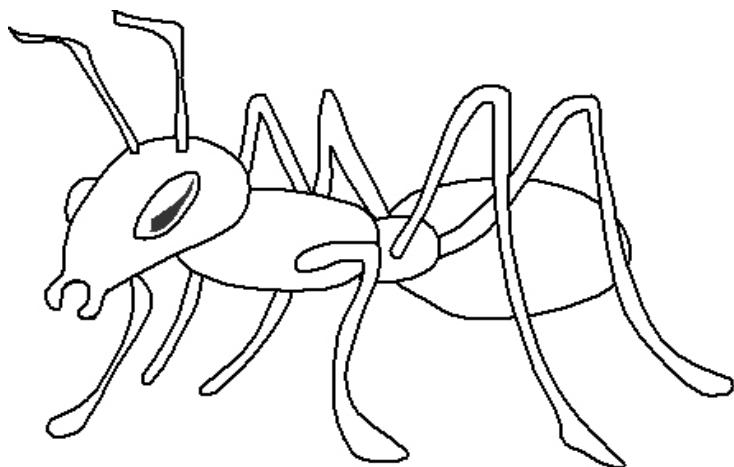
Duce crivățul în gură,
Flori de chiciură-n trăsură,
Viscolul în mâini îl are,
Ger năprasnic la picioare.

Moș Pământ se îngrozește;
Când la poarta lui se-oprește,
Se întreabă ce-o să facă,
De înghețul îl atacă.

Ce se-alege, bunăoară,
De vestita lui cămară,
Unde sunt depozitate
Semințele selectate?

Chiar și găzele-adormite,
Ce-s la sânul lui pitite,
Dacă frigul îl răzbate,
Vor fi toate afectate.

Crăiasa se mai gândește
Și-n final se hotărăște:
Devine mai generoasă,
Fulgi de nea să cadă lasă.

Ei se-adună și se-adună,
Țesând plăpumioară bună
Pentru Moș Pământ, să-i țină
Cald la spinarea-i bătrână.

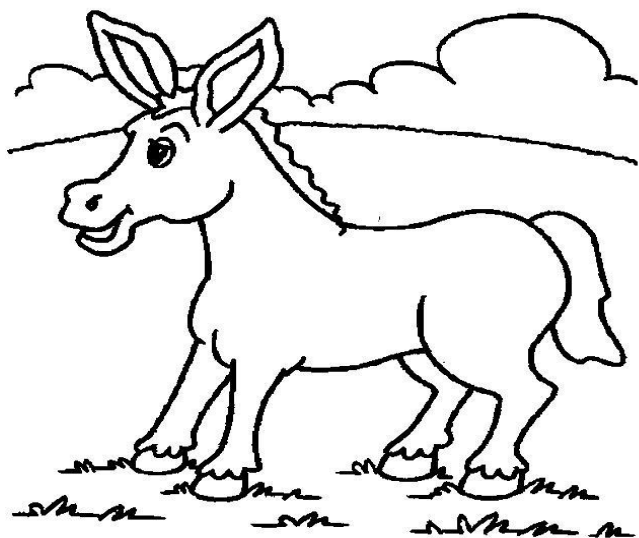
Până vine iar în țară
Blânda zână Primăvară,
Ea-l alintă,-l primenește,
Haină nouă-i dăruiește.

MĂGARUL ȘI CERBUL

Cândva un harnic gospodar
S-a pricopsit cu un măgar –
Cam nărăvaș, pretențios,
Dar totuși de-un real folos.

S-a întâmplat că într-o zi
Căpățânosul reuși
Să iasă din ograda lui,
Pornind pe uliță haihui.

Mergând grăbit și curios,
Ajunse-n codrul răcoros;
Plimbându-se printre copaci,
Se întâlni c-un cerb dibaci.

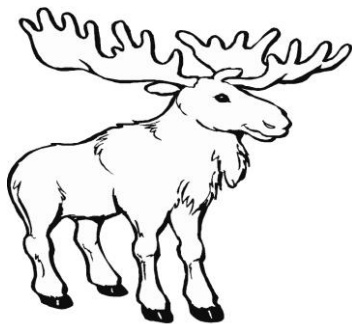
Răgilă, dându-se isteț,
I se-adresă pe-un ton glumeț:
„- Ce-nfățișare hâdă ai,
Cu-atâtea coarne, vai, vai, vai!

Zici că-i pădure-n capul tău,
Și crede-mă că-ți șade rău,
Ți-aș sugera să le dai jos,
Ai fi, desigur, mai frumos!”

Semețul cerb tăcu chitic,
Ascultă sfatul de nimic.
Când îngâmfatul s-a oprit,
I-a dat răspunsul cuvenit:

„- Urâtul e-n inima ta,
De-aceea tu nu poți vedea
Că frumusețea o găsești
Doar dacă știi să o privești!”

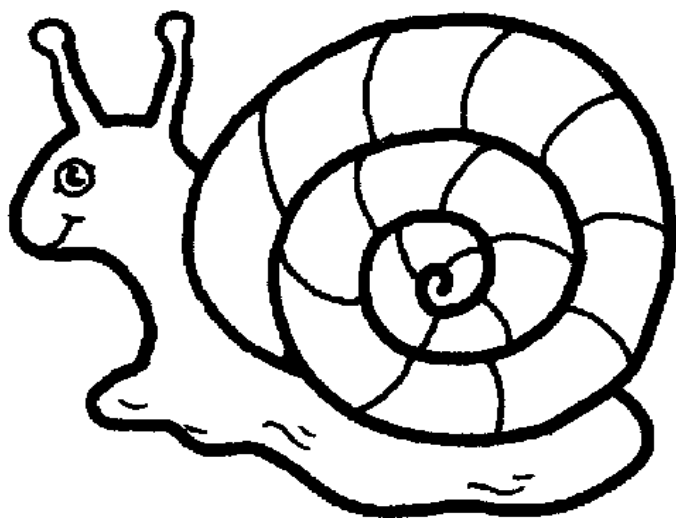
Măgarul n-a-nțeles ce-a vrut
Să spună cerbul priceput;
Se-ntoarse la stăpânul lui,
Poate-i explică dumnealui.

MELCUL ȘI BROASCA

Ropotul de ploaie rece
Face bălți pe unde trece;
Când cerul se limpezește,
Și furtuna se oprește.

Luându-și casa în spinare,
Melcul pleacă la plimbare;
Tare-i place după ploaie
Să se târâie-n noroaie.

Ajungând lângă-o băltoacă,
Se întreabă ce să facă –
Apa este mult prea mare,
Cum să treacă, habar n-are.

Dar în timp ce meditează,
Apa se „evaporează”.
Melcul speriat își spune:
„Vai de mine, ce minune!

Cine-a sorbit deodată
Apa-n baltă adunată,
Mai ales c-a fost murdară,
Nămolosă, poate-amară?”

O broscuță bulbucată
Sare din balta secată:
„- Nu te mai mira, fârtate,
Lucrurile-s aranjate!

Norii ne dau apă bună,
Cea din bălți ei o adună,
O curăță de noroaie
Și-o trimite iarăși prin ploaie.”

LAE ȘI URSUL

Plecă amicul Lae la pădure
Cu o găleată, să culeagă mure.
Făcea socoată-n mintea lui isteță:
„Voi face kilograme de dulceață”.

Nu s-a gândit că ar putea s-apară
Dintre tufișuri ursul, să îi ceară
Vreun document că are drept s-adune,
În locul lui, acele fructe bune.

Ajunse pofticiosul în pădure,
A dibuit și tufele cu mure,
Dar Martinică strașnic le păzește,
Să le mănânce singur își dorește.

Văzându-l Lae, supărat, își spuse:
„Mărețul plan, cum a venit, se duse.
Să-l deranjez nu cred că este bine,
De mă zărește, rău va fi de mine.

Este domeniul lui și n-am ce face,
Mai bine-mi văd de drum și-l las în pace,
Nu merită să-mi risc plăcuta-mi viață,
Luptându-mă cu el pentru dulceață.”

PISOIAȘUL CURAJOS

Puișorul de pisică
De nimica n-are frică;
Plictisindu-se în casă,
Pe furiș în curte iasă.

Curios, în jur privește,
Peste tot cotrobăiește,
Are mătul energie,
Vrea s-arate tot ce știe.

Sare-n sus ca o zvârlugă,
Iar apoi o ia la fugă;
Ca un fluturaș dispare,
Nici nu-l vezi când reapare.

Năzdrăvanul vrea să vadă
Și-a vecinilor ogradă;
Inspectează una, două,
Tot mergând, se fac vreo nouă.

S-ar părea că nici nu-i pasă
Că s-a depărtat de casă;
E distrat și nu gândește
Că poate se rătăcește.

După-atâta umblătură,
Foamea îl lovește-n gură,
Burticuța îmbufnată
Chiorăie că-i neglijată.

„Taci, burtică mititică,
Ne întoarcem la mămică,
Știi și tu cât ne iubește,
Bucuroasă ne hrănește!

Dar necazu-acuma vine:
Nu-și mai amintește bine,
Dintre-atâtea curți, din care
A plecat în cercetare.

Se gândește, socotește,
Pân` la urmă nimerește;
De-atuncea nu mai iasă
Din ograda lui frumoasă.

A-nțeles că este bine
Să ai mama lângă tine.
Când ești mic, nu poți răzbate
Prin locuri întortocheate.

MOTANUL ÎNFUMURAT

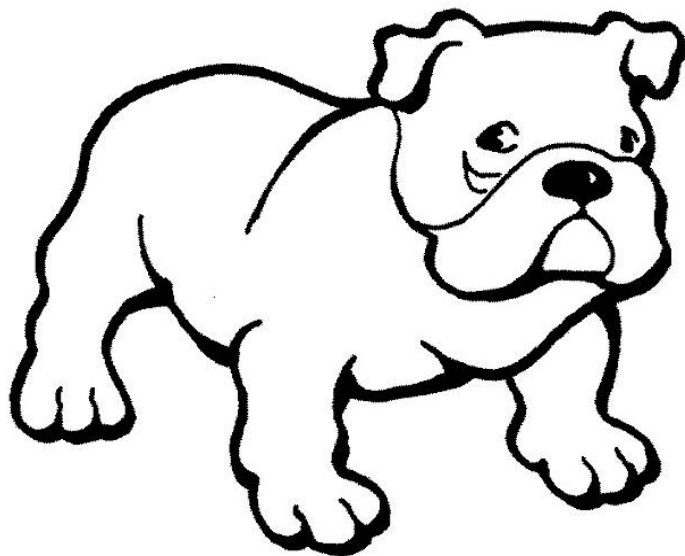
Motănelul Tom nu știe
Ce-nseamnă prietenie;
Arogant, mereu jignește
Mâțele ce le-ntâlnește.

A pornit înfumuratul
Să cutreiere tot satul;
Vrea să-i vadă pisicimea
Blana fină, istețimea.

Dintr-o dată ploaia vine.
Tom se-agită: „Vai de mine!
Unde să m-ascund, măi frate,
Că mă udă rău la spate?”

Vede-o poartă, se grăbește,
Lângă ea se-adăpostește,
Dar din curtea protejată,
Furios, un câine latră.

Motănelul ce să facă?
Speriat prin ploaie pleacă.
Vitejia îi dispare,
Că pericolul e mare.

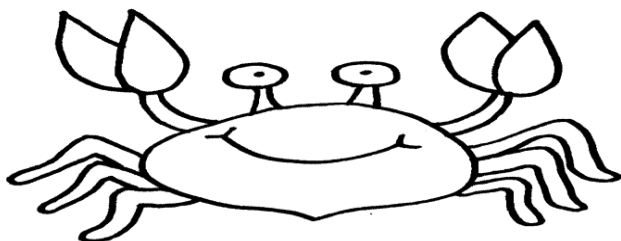
Față de pisici, Tom poate
Să se grozăvească-n toate,
Însă câinele îl pune
La respect, și se supune.

RACUL SUPĂRAT

Vrând să stea puțin la soare,
Racul a ieșit din mare;
Curios în jur privește,
Când în fața lui zărește

O insectă colorată
Odihnindu-se pe-o piatră.
Racul bucuros își zice:
„Asta-i hrana ta, amice!”

Pofticios, în graba mare,
Vru s-o-nghită, dar se pare,
Că pășind spre ea, săracul,
Merse îndărăt ca racul.

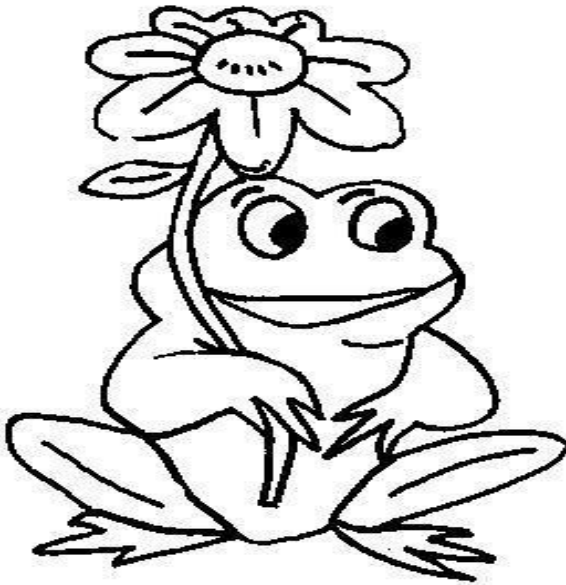

Răcușorul, din născare,
Are-o hibă-așa de mare:
Merge cu dificultate,
Când în față, când în spate.

O broscuță îl zărește,
Râde de se prăpădește:
„- Cu așa îndemânare,
Greu o să-ți procuri mâncare.

Nu ți-o spun cu răutate,
Dar te văd cum mergi, fârtate!
Plaja nu e pentru tine,
Cred că-n mare ți-e mai bine.”

Racu-n gând se socotește:
„Broasca adevăr grăiește.
Ce-mi trebuie aventură,
Dacă n-am ce pune-n gură?”

MOGÂLDEAȚA

Într-o lungă zi de vară,
Am ieșit la joacă-afară,
Când observ așa, deodată,
Lângă-o floare pitulată,

O ciudată mogâldeăță,
Ce-mi părea că are viață.
Mă întreb ce vrea să fie;
Tot eu zic: „Vreo jucărie

Dintre multele pe care
Le arunc la întâmplare,
Iar când foamea mă răzbate
Mai rămân împrăștiate.

Totuși eu țin minte bine
Că atunci când seara vine,
Le așez într-o cutie
Și-o duc în bucătărie.

Cine știe, poate-n grabă
N-am făcut această treabă!
Merg să văd care din toate
A rămas singură-n noapte.”

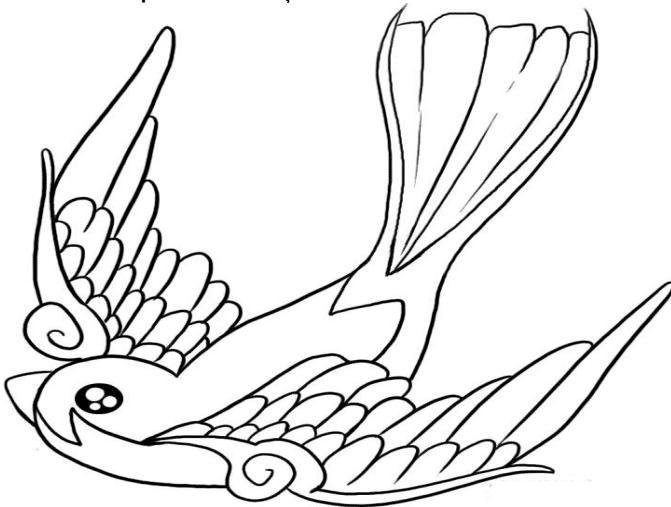
Dar, surpriză! Zgribulită,
Sta o pasăre rănită.
Speriată mă privește,
Mișcă-ncet, se opintește.

Ușurel o prind în mână,
Mi se pare că suspină.
„- Sărăcuță zburătoare,
Simt și eu ce rău te doare!

Ce ființă nemiloasă
Ți-a rupt aripa frumoasă?
De ce oare-atâta ură?
A-ntrecut orice măsură.”

Indignarea mă apasă,
Perle mici din ochi se lasă.
„- Eu am inima curată,
Pasăre nevinovată.

Ai încredere în mine,
Am să mă-ngrijesc de tine,
Îți tratez și aripioara,
Să zbori iar prin toată țara!”

RUGA PICIULUI

Vrem, nu vrem, când suntem pici
Stăm mai mult pe la bunici,
Că părinții-s ba plecați,
Ba sunt foarte ocupați.

Bunicuții,-așa cum pot,
Ne oferă nouă tot
Timpul care le-a rămas,
Ni-l dedică ceas de ceas.

Să mă credeți pe cuvânt,
Ce vă zic nu-s vorbe-n vânt!
Și eu sunt unul din pici,
Care crește la bunici.

Nu pot spune că e rău
Mă joc cât și cum vreau eu.
Ei m-alintă, mă iubesc,
Grijulii mă ocrotesc.

Vă spun drept că îi ador,
Mă simt bine-n casa lor
Și le mulțumesc frumos
Pentru gestul generos.

Însă-aș vrea să mai pot sta
Cu tatăl și mama mea,
Chiar mă rog cum știu și eu
Să dea bunul Dumnezeu

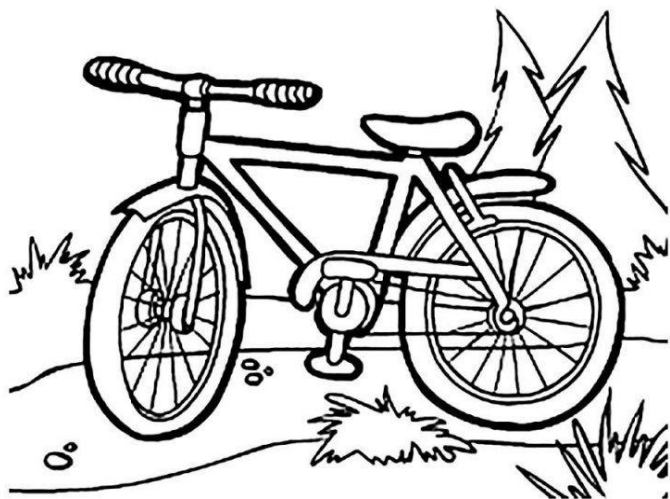
Să priceapă-n mintea lor
Că azi-mâine sunt fecior,
Iar ei n-au văzut defel
Cum am fost și prichindel,

Cât de mult am suferit,
Crezând că m-au părăsit.

MEȘTERUL MIHĂIȚĂ

Mihăiță-i meșter mare,
Știe piciul să repare
Bicicleta, roboțelul,
Trotineta, scăunelul,

Tractorașe, mașinuțe,
Și-alte jucării drăguțe.
Este drept, tot el le strică,
Le repară, ce să zică.

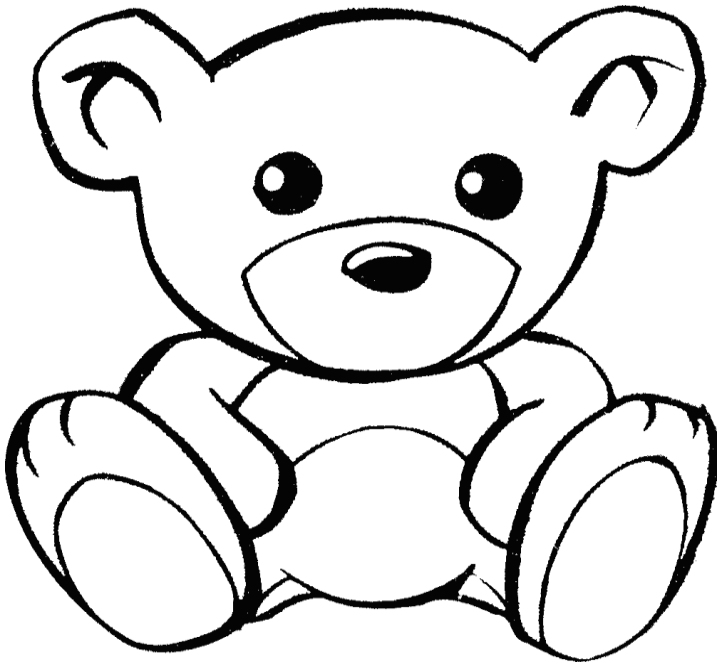

Însă când se plictisește,
Prichindelul se gândește
Ce năzbâtii să mai facă,
Altfel timpul să îi treacă.

Face tumbe prin ogradă,
Strânge pietrele grămadă,
Bate mingea, fuge, țipă,
Nu stă locului o clipă.

Merge chiar și în grădină,
Cu speranța c-o să-i vină
Vreo idee, poate două,
Pentr-o ghidușie nouă.

Mihăiță e un nume,
Dar toți picii de pe lume
Ar dori să aibă-n case
Multe jucării frumoase.

NOAPTEA ȘI LUNA

Ziua duce-n spate
Câte treburi poate,
Dar când vine seara
Pune jos povara.

Noaptea-ncet își lasă
O perdea cețoasă,
Zarva se oprește,
Negura tot crește.

Iar Crăiasa Lună,
Cu inima bună,
Surâzând se-arată
Lângă-un nor de vată.

Aprinde făclia,
Cercetează glia,
Raze de lumină
Peste ea anină.

Noaptea cătrănită
E nemulțumită,
Luptă cu regina
Să stingă lumina.

Fâlfâind, deodată
Zorii se arată,
Aduc în spinare
Ziua următoare.

Cearta se sfârșește,
Noaptea o tulește,
Luna se ascunde
Știe ea pe unde.

PRIETENA LUI IONUȚ

Ionuț se plimbă prin grădină,
Cu năzdrăvana lui felină;
Se străduiește s-o învețe
Să facă lucruri noi, mărețe.

Micuțul băiețel nu știe
C-atât de multă teorie
O plictisește și nu-i place,
Ea vrea-mpreună să se joace.

Ca o zvârlugă mâța sare,
Urcă-n copacul cel mai mare
Și mândră de ispravă-i zice:
„-la să vedem, tu poți, amice?”

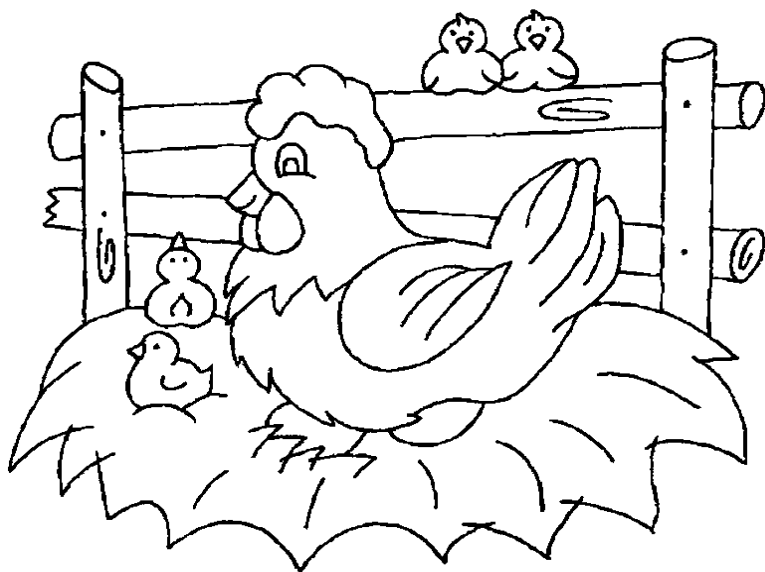
El o privește și-i explică:
„- Nu vezi că-s mic și nu-s pisică?
Acest instinct de cățărare
Doar neamul pisicesc îl are.

Când am să cresc, de bunăseamă,
Voi face asta fără teamă,
Dar până-atuncea ar fi bine
Să nu mai pleci de lângă mine.

Doar eu te-alint și-ți dau păpică,
Tu ești iubita mea pisică!
Din partea ta vreau, ca răsplată,
Prietenia ta curată!”

CLOȘCA EROINĂ

Cloșca stă-n cuibar pe ouă,
Are de clocit vreo nouă;
Ea visează să devină
Mămicuță eroină.

Dar când puișorii iasă,
Unul e de altă rasă:
E cam lătăreț și are
Lopățele-n loc de gheare.

Când deschide cioculețul
„Mac, mac, mac”, spune istețul.
Mirată, cloșca-l privește:
„Pe ce limbă povestește?”

Pufuleții ei o cheamă:
„Piu, piu, piu!”. De bună seamă,
Măcăilă-arată bine,
Însă nu îi aparține.

Nu-i al ei, dar el nu știe,
Măcăie cu bucurie,
Dă ușor din aripioare,
Mititelul vrea mâncare.

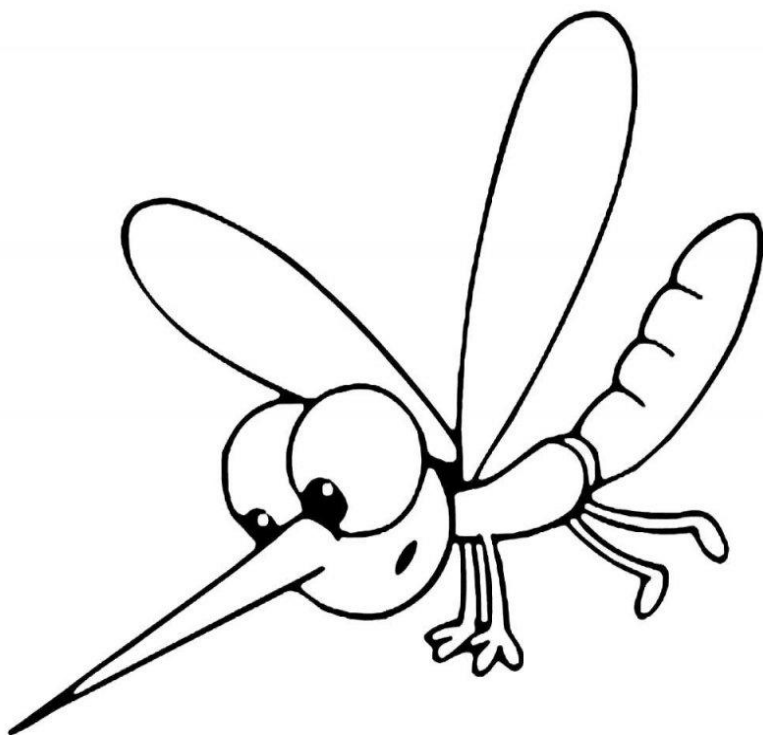
Ea se-ntreabă ce să facă;
Ăsta nu-i lucru de joacă.
În final se hotărăște,
Îl acceptă și-l hrănește,

Lângă puii ce îi are,
Nu face discriminare.
Ea pe toți îi ocrotește,
Ca o mamă bună-i crește.

ȚÂNȚARII GHIFTUIȚI

Lângă-o moară părăsită,
Pe o tufă de răchită,
Se-adună o grămadă
De țânțari porniți pe sfadă.

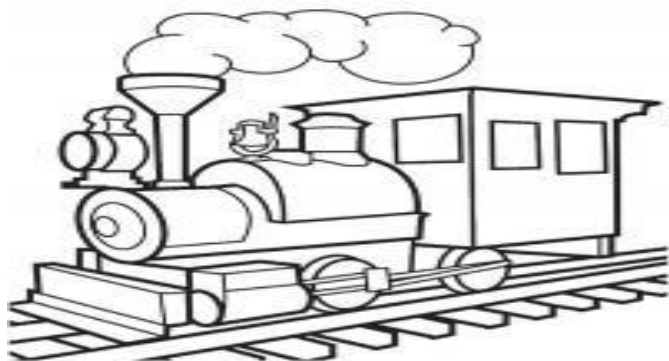

Unul dintre ei, mai mare,
Bâzâi ceva mai tare:
„- N-aveți limită, măsură,
Bateți tot mereu din gură!

Eu sunt șeful, ca atare,
Eu conduc o adunare
Și decid ce-i rău sau bine,
Toți veți asculta de mine!

Așadar, în astă seară
Ne vom ospăta la gară,
Unde lumea-i adunată,
Obosită, -ngândurată,

Așteptând trenul în care
Se-nghesuie la urcare.
Concentrată, n-o să vadă
Când plonjăm pe ea, grămadă,

Și cu trompa însetată,
Îi bem sângele pe dată.
Până simte-nțepătura
Și o năpădește ura,

Noi vom fi deja la moară,
Ocrotiți de sălcioară,
N-are cum să dovedească
Fapta noastră mișelească.”

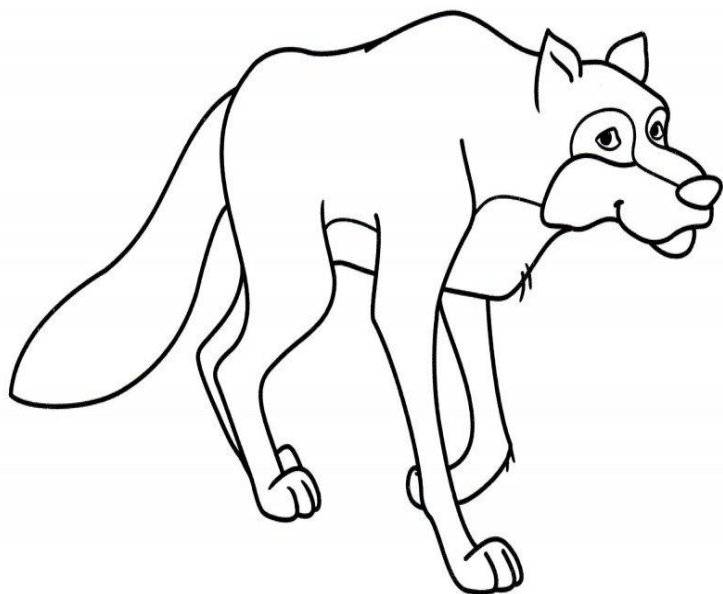
Ghifțuiți peste măsură,
Făceau mare tevatură;
Bâzâiala lor trezește
Vrabia, și-i ciugulește.

PĂȚANIA LUPULUI

Lupul lacom și mișel
A furat din stână-un miel.
Dulăii l-au depistat,
Nemiloși l-au molestat.

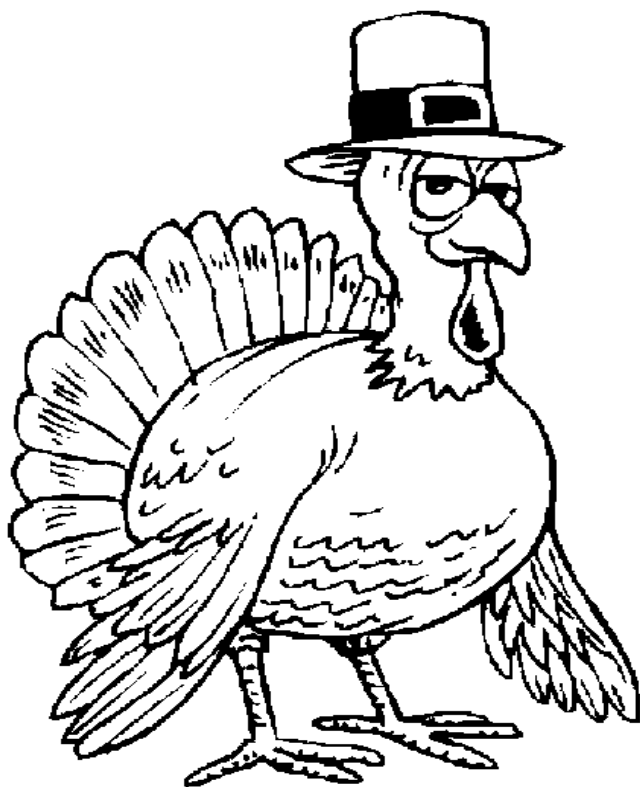
I-au rupt, bietul, un picior,
De-un ochi l-au lăsat și chior.
Umilit și schilodit,
Spre pădure s-a târât.

A stat lupul cât a stat,
Dar foamea nu l-a iertat,
Burta supărată foc
L-a silit s-o ia din loc.

De împrejurări forțat,
A pornit, șontâc, spre sat,
Cu speranța c-ar putea
Să găsească ce poțtea:

Un ieduț, un iepuraș,
Poate un rățoi poznaș,
O găină, un curcan,
Să bage la burdihan.

Dar Lăbuș, bine școlit,
De îndată a simțit
Că-n ogradă a intrat
Jupânul neinvitat.

Câine bine instruit,
Aoleu, cum l-a primit!
Și haleală, și festin,
Toate i le-a dat din plin.

MIRAREA COPILULUI

În parcul mare, liniștit,
Un băiețel am întâlnit;
Înconjurat de porumbei,
Voia să zboare ca și ei.

De pe băncuța unde sta,
Bunica îl supraveghea.
Am întrebat-o dacă pot
Să mă așez lângă nepot.

I-am spus că am și eu nepoți,
Vreo zece și-i iubesc pe toți.
Copilul m-a privit mirat
Și curios, m-a întrebat:

„- De ai așa de mulți nepoți,
Cum faci să te-ntâlnești cu toți?
Bunicii mei au numai trei,
Dar numai eu sunt lângă ei.

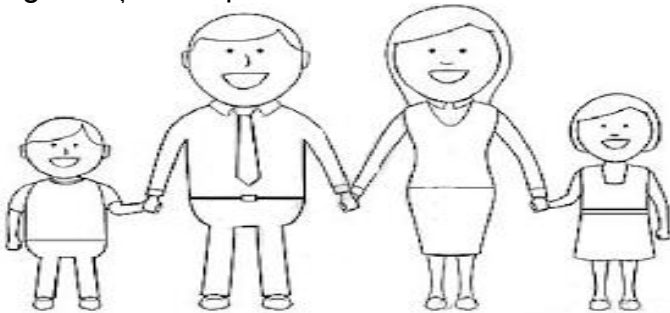
Pe ceilalți doi – piciul mi-a spus –
Părinții-n alte țări i-au dus.
O dată la un an sau doi,
Mai vin în vizită la noi.

Atunci bunicii-ntineresc:
Îi strâng în brațe,-i giugiulesc,
Le este greu când pleacă iar,
Suspină, plâng, dar în zadar.”

„- La noi e totul mai ușor,
I-am spus privindu-l zâmbitor,
Căci pe aceeași stradă stăm,
Așa că zilnic ne vedem.

Părinții lor au constatat
Că prin străini e greu de stat.
Dacă muncești, și-n țara ta
Te poți cumva realiza.

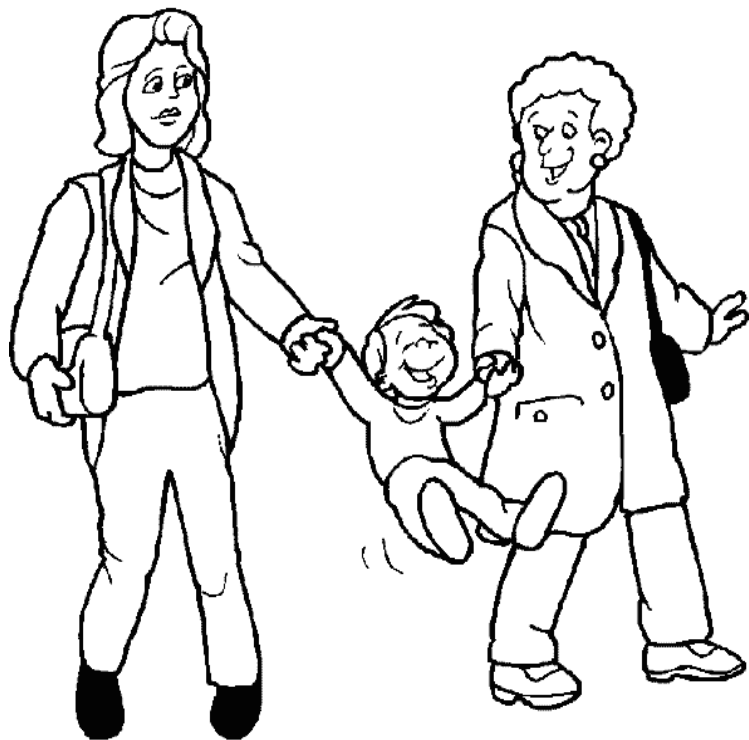
Și chiar de nu te-mbogățești
Sau nu obții tot ce dorești,
Ești fericit că poți să fii
Lângă iubiții tăi copii.”

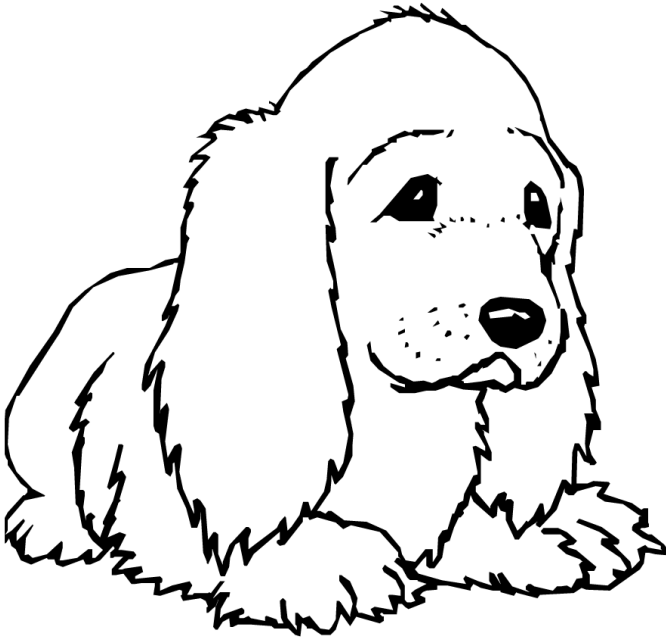

DILEMA LUI GRIVEI

În curtea mea frumoasă
Avem și o terasă;
Când arșița e mare,
Pe ea stăm la răcoare,

Tăticul, eu, mămica,
Bunicul și bunica,
Și pisicuța Mița,
Păpându-și șunculița.

Dar vine din ogradă
Cățelul pus pe sfadă.
Lătrând nervos, îmi spune:
„- Ionuț, acum pe bune,

Nu merit și eu, oare,
Vreo câteva oscioare,
Ori gulaș într-o cană,
Că nu-mi dai de pomană?

Nu eu mă joc cu tine,
Atunci când n-ai cu cine?
Păzesc ograda, casa,
Grădina și terasa,

De-i iarnă, de e vară,
Îmi duc traiul afară,
Mă lupt și cu roșcata,
Când bântuie poiata.

Explică-mi pe-ndelete,
Ce taine, ce secrete
Ascunde mîța care
Atâtea drepturi are!

Primește smântînică,
Parizer și brînzică,
Ea poate sta în casă,
Iar eu nici pe terasă!"

„- Grivei, nu ai dreptate,
Și ție-ți dau de toate,
Dar tu ești lacom tare,
Le-nghiți dintr-o suflare!

Pisica-i mai șireată
Și mult mai calculată,
Ia câte-o bucățică
În gura-i mititică.

Doar știi că pentru mine
Ești cel mai strașnic câine!
Pisica-i delicată,
De-aceia-i protejată."

POVESTEA RUGULUI

Pe un hat, lângă pădure,
Răsări un rug de mure.
Curios în jur privește,
Apoi sieși își vorbește:

„Ăsta-i loc bun pentru mine,
Nici că se putea mai bine,
Am vecini cu bunăstare,
Spațiu să mă-ntind la soare.

Nu-s dușmani, să mă atace,
Cresc în liniște și pace,
Fără taxe adăugate,
Natura îmi dă de toate.

Primăvara mă-nflorește,
Vara fructele îmi crește,
Toamna harnică, dibace,
Bucuroasă mi le coace.

Supărarea mare-mi vine
De la oameni, trag de mine.
Tufa mea impunătoare,
Ei o calcă în picioare,

Că-mi vor fructele zemoase,
Aromate și gustoase.
Înțeleg, dar nu știu, oare,
Că purtarea lor mă doare?

Nu gândesc că iarna vine?
Este greu și pentru mine:
Ramurile rupte-ngheață
Și nu mai revin la viață.”

LEGEA LUI ȚEPEȘ

Trecut-au sutele de ani,
Ca apa printre bolovani,
Iar mărturie au rămas
Multe-ntâmplări care-au prins glas.

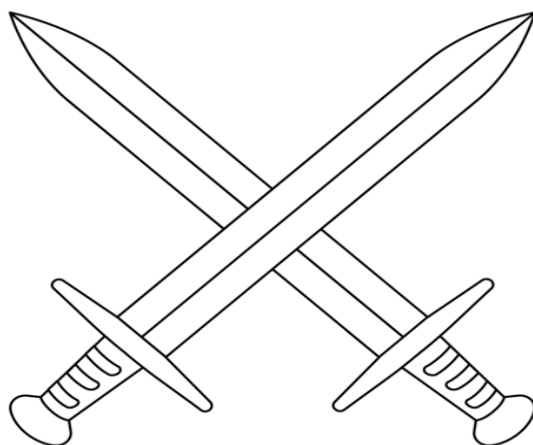
Trecut-au grele încercări
Peste poporu-acestei țări,
Dar curajos le-a înfruntat,
Pentru dreptate a luptat.

Trecut-au secole zburând.
La cârma țării, rând pe rând,
S-au perindat domni iscusiți,
Dar fost-au și nelegiuți.

Pe-atuncea hoții se-nmulțeau,
La drumul mare jefuiau,
În plină zi, noaptea, în zori,
Oameni de rând și negustori.

Până și-n case năvăleau,
Tot ce găseau acaparau,
Nu se temeau de voievod,
Nici de vreo lege sau norod.

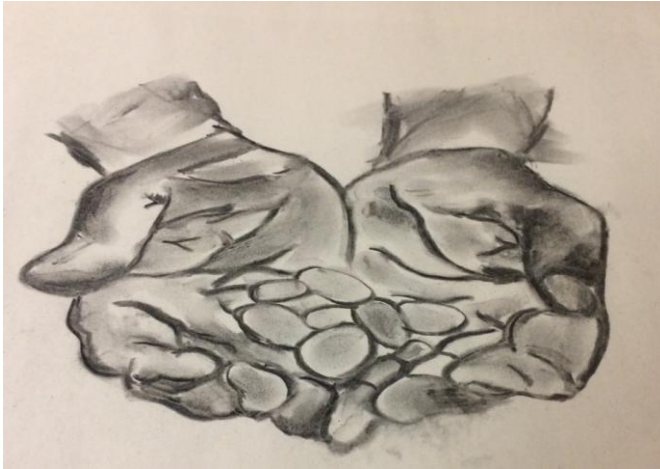

Dar iată că-ntr-o bună zi,
La cârma țării Vlad veni,
Domn aspru care a stârpit
Orice sămânță de bandit.

N-a fost ușor, năravul rău
Să-l corectezi este cam greu,
Dar Țepeș cu soldații săi
I-a tras în țeapă pe mișei.

Toți negustorii ce veneau
Din alte țări se minunau
Că-n Țara Românească poți
Să faci negoț, că nu sunt hoți,

Că târgoveții sunt cinstiți,
Că de tâlhari nu-s jefuiți,
Îți poți lăsa bănuții strânși
Chiar pe tejghea, că nu-s atinși.

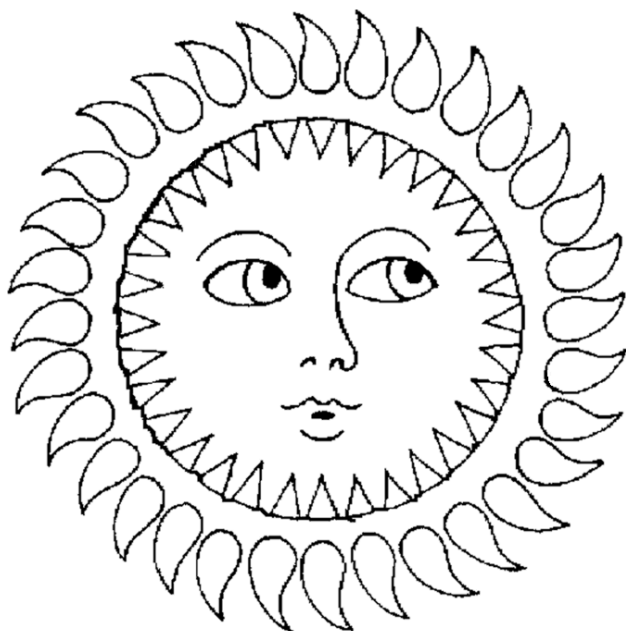

Sau dacă i-ai pierdut cumva,
În drumul tău, nimeni nu-i ia,
Iar cel ce află că-s ai tăi
Te duce repede la ei.

De-atunci dușmanii l-au numit
Vlad Țepeș, domnitor cumplit,
Dar pentru țară și popor,
A fost viteaz conducător.

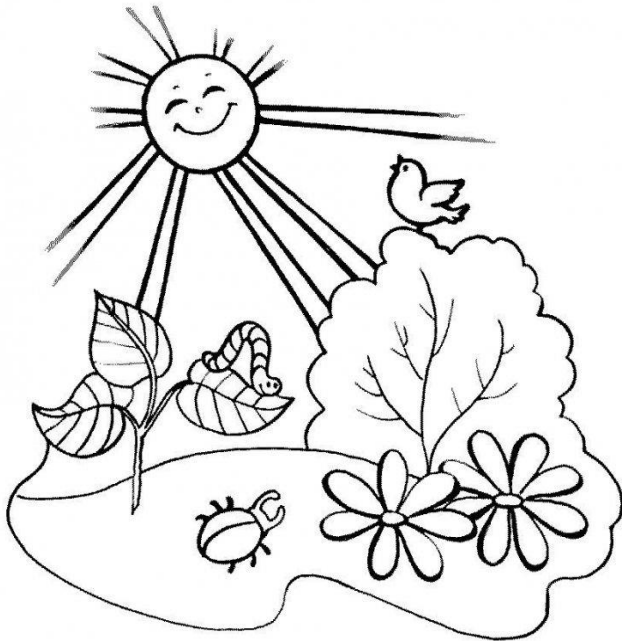
SALUTUL SOARELUI

Când zorii se arată
Și zarea-i luminată,
În strai de foc apare
Măritul Rege Soare.

Bobițele de rouă
Le soarbe una-două,
Își răcorește fața,
Salută dimineața.

Și mândru, fără frică,
Pe cer se tot ridică.
Speranță și lumină
Dă fața lui senină.

El pentru mine țese
Buchet din raze-alese;
Zâmbind discret, îl lasă
În glastră, pe terasă.

Apoi își face treaba,
Nu stă pe cer degeaba;
Când ziua se sfârșește,
Sub deal se odihnește.

ÎNCHINAREA

La un templu oarecare
Doi creștini fac închinare:
Unul, plin de umilință,
Cere ce-i de trebuință.

Câte-o lacrimă curată
Udă haina-i demodată,
Însă inima-i e plină
De iubire și lumină.

Mulțumește-așa cum știe,
Simplu, dar cu bucurie,
Creatorului cel Mare,
Pentru toate câte are.

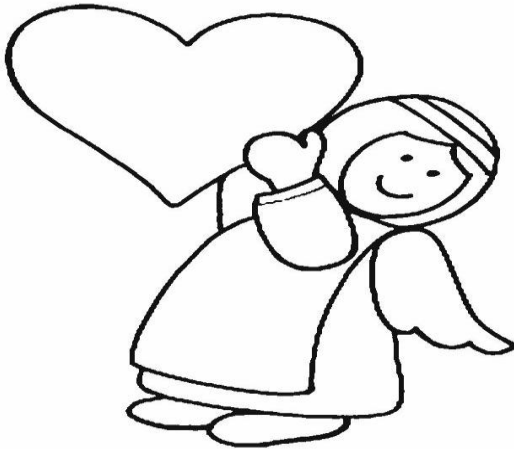

Celălalt, cu haine fine,
Dichisit și plin de sine,
Spune două-trei cuvinte
Fără noimă, căci în minte

Critica pe cel ce n-are
O ținută sclipitoare.
(Oare dumnealui nu știe
Că-n templu nu-i fudulie?)

Nu-i greșit, nu-i o rușine,
Haine vechi să pui pe tine –
Țoale fără calitate,
Dar sub ele bunătate.

Răutatea, îngâmfarea
De-ți conturbă închinarea,
la măsuri, nu le permite,
Că te-ncearcă, sunt ispite!

ZÂNA DIN VIS

Noaptea rece, -ntunecată,
A cuprins natura toată,
Dar Crăiasa Lună-apare
Și aprinde felinare,

Iar mămica se grăbește
Să-mi mai spună o poveste,
Înainte ca Moș Ene
Să dea iama pe la gene.

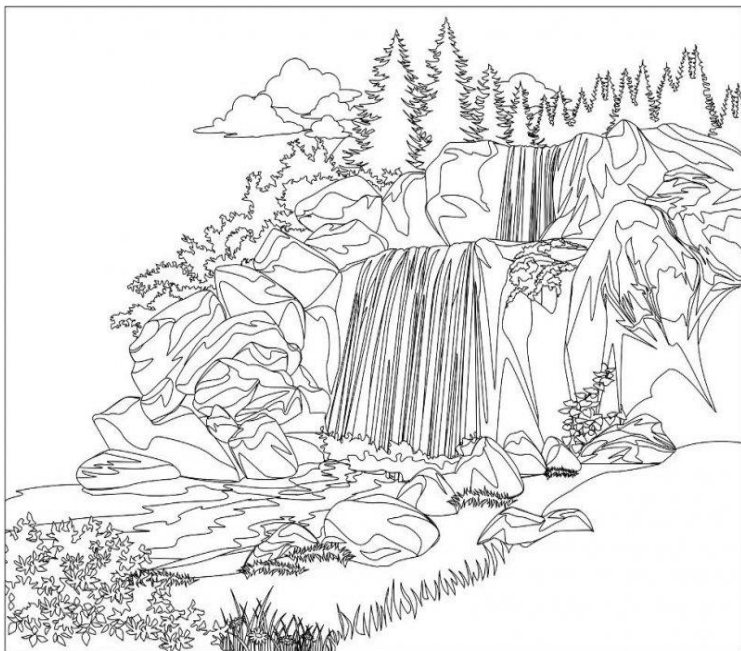
Zâmbitoare-mi povestește
Despre-o zână ce trăiește
Într-o țară minunată,
Cum nu-i alta-n lumea toată.

După ce am ascultat-o,
Adormind, chiar am visat-o.
Se făcea că mândra zână
M-a luat ușor de mână

Și plutind pe-un nor de vată,
M-a plimbat prin țara toată,
Hotărâtă să-mi arate
Frumuseți nenumărate:

Munți semeți, cu piscuri crețe,
Cu izvoare săltărețe,
Și cascade grandioase,
Cu șuvoaie zgomotoase,

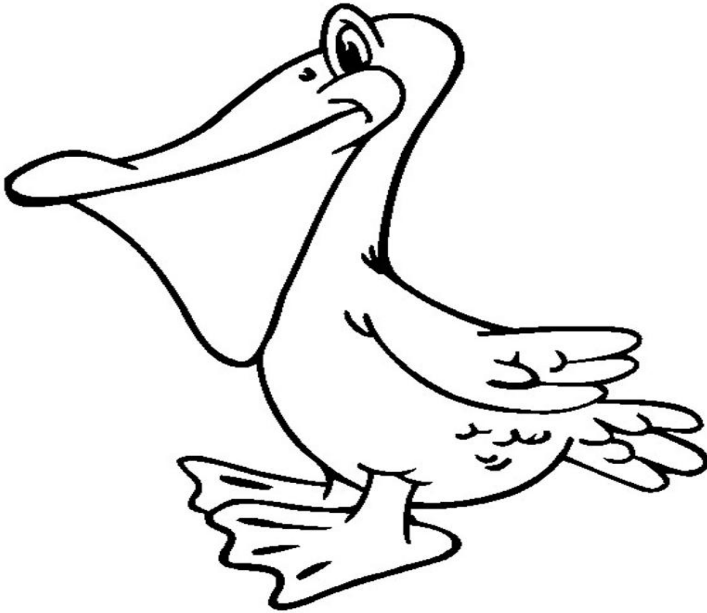
Râuri șerpuind la vale,
Printre stânci săpându-și cale,
Lacuri reci, misterioase,
Clipocind încet, sfioase,

Și păduri semețe-n care
Umblă cerbi și căprioare,
Urși, bursuci, râși, veverițe,
Lupi, mistreți, jderi și vulpițe.

Multe necuvântătoare
Protejau pădurea mare,
Mii de păsări fericite
Concertau nestingherite,

Dar măiastra luminată
Mă tot duce și-mi arată
Văi, vâlcele și coline,
Ape limpezi, cristaline,

Pajiștile înflorate,
Bărăganul cu bucate,
Dunărea ce se mândrește
Cu faună și mult pește,

Marea Neagră, înspumată,
Cu mătăsuri îmbrăcată;
Din volanele plisate,
Scoici pe plajă-ntruna scoate.

Briza mării, răcoroasă,
M-a trezit, dar sunt în casă,
În pătuț cu păpușica,
Iar cu noi este mămica.

I-am spus visul despre zână,
Despre țara ei divină.
„- Draga mea, măiastra este
Doar în vis și în poveste,

Însă țara arătată
Este chiar adevărată:
Este țara ta, în care
Ai să crești, iubito, mare!”

CIOARA PLICTISITĂ

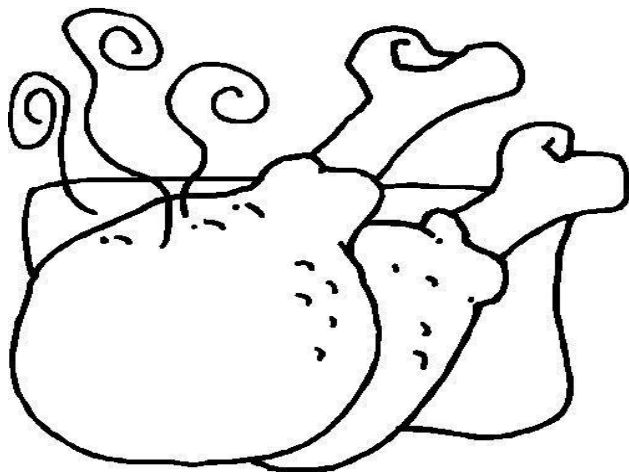
Într-o zi cam mohorâtă,
Stătea cioara plictisită
Pe un gard de lângă-o casă,
Admirând curtea frumoasă.

Cugeta pasărea-n sine:
„Locul ăsta-ar fi de mine,
Aș trăi ca o regină,
Având totul la-ndemână”.

Dar visând la bunăstare
A omis, precum se pare,
Că ograda minunată
Ar putea fi ocupată,

Că-ntr-un colț stătea pitită
Pisicuța hămesită,
Așteptând clipa în care
S-o apuce între gheare.

Însă pofta de-o friptură
I-a lăsat doar apă-n gură;
Zburătoarea dibuiește
Ce mâța îi pregătește.

Croncănind, îi strigă-n față:
„- Nu te crede-așa isteată!
Ești ageră, știi prea bine,
Dar nu poți zbura ca mine!”

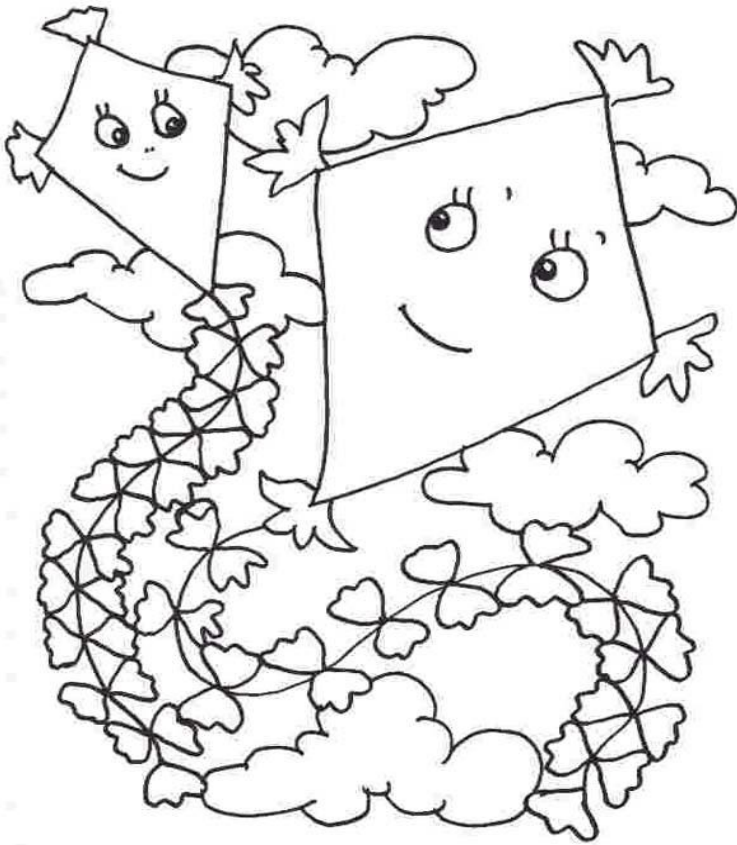
MOTĂNELUL VASILICĂ

Motănelul Vasilică

Tot ce-i iese-n cale strică:

Mingea, zmeul, scăunelul,

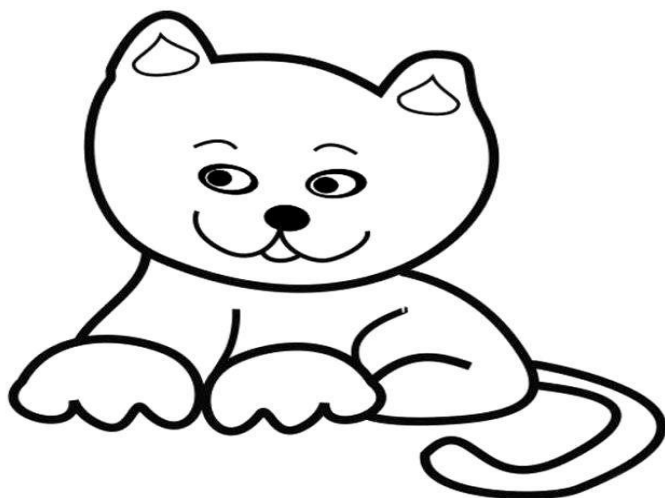
Bicicleta, rucsăcelul,

Multe jucării, pe care
În curte Ionuț le are;
Când l-apucă zbenguiala,
Nu le ține socoteala.

Dar pe urmă, tot el știe
Să facă o șmecherie,
Scuze noi să inventeze,
Să se reabiliteze,

Că făcând atâtea rele,
Consecințele sunt grele:
Pisicuța-l ocolește,
Iar Ionuț nu-i mai vorbește.

Supărat așa de tare,
Nu-i mai dă nici de mâncare,
Chiar își face-o socoteală,
Să-i tragă o săpuneală,

Să știe că nu-i convine
Să-i strice ce-i aparține,
Poate-așa va înțelege
Că ce seamănă culege.

Pisoiașul nu-i oricine,
E isteț și știe bine
Ce să zică, ce să facă,
Necazul pe el să-i treacă.

După-o vreme, iar greșește,
Iar Ionuț îl dojenește;
Când se ceartă, când se-mpacă,
Dar mereu au chef de joacă.

DISPUTA DIN OCOL

În ocol la Șofronica
Nu-i cum trebuie nimica:
*Oarele**-s flămânde tare,
Dar ea doarme, habar n-are.

Pe la prânz, când se trezește,
Mai întâi se dichisește;
Greu ajunge pân` la ele,
Lenea-o ține de măgele.

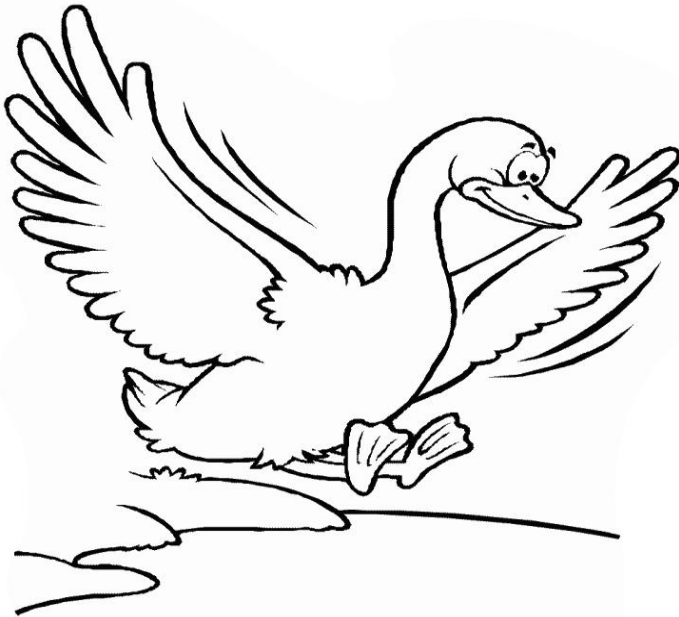
Rața măcăie-agitată:

„- Hai, stăpână, hai odată,
Dă-mi grăunțe și verdeață,
Că le-aștept de dimineață!”

„- Ga, ga, ga, și gâsca țipă,
Nu mai fă de timp risipă,
Gușa mea de mult e goală,
Nu mai am nimic în oală!”

Și gâscanul găgăiește:

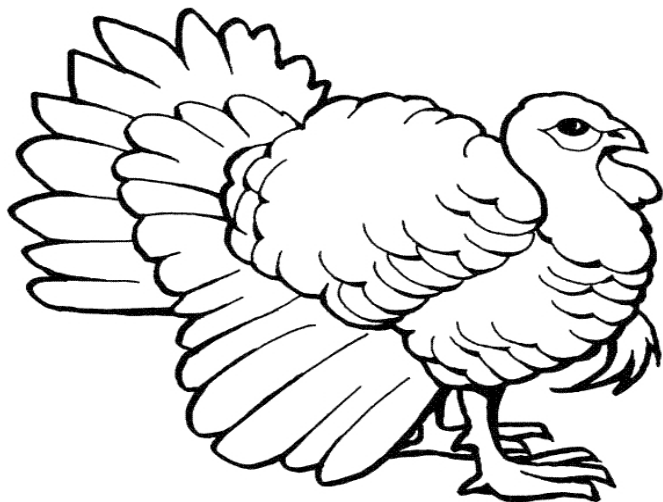
„- Nici apa nu prisosește,
Că vălăul, chiar de-i mare,
Doar nămol pe fund mai are!”

Găinușa ciufulită
Vrea și ea nițică pită
Sau o frunză de salată,
C-a uitat și cum arată.

Iar cocoșul, bată-l vina,
Vrea și el ce vrea găina,
Dar în plus, să mai primească
Niscai grâu, să ciugulească.

De pe fânul din căruță
Sare curca, o prostuță:
„- Și eu stau cu rânza goală,
N-am nici pic de uruială!”

Înfoiat, glumi curcanul:
„- Poate vom mânca la anul!”
Dar păunul fără minte
Luă de bune-a` lui cuvinte:

„- Ce zici tu acolo, frate?
Așa ceva nu se poate,
Dacă ea nu ne hrănește,
Viața noastră se sfârșește!”

Înțeleapta bibilică,
Dând din aripi, le explică:
„- O știu bine pe stăpână.
Mai târziu, dar o să vină,

Cu grăunțe în căldare,
Apă-n donița cea mare,
Și-o coșarcă încărcată
Cu spanac și cu salată.”

***oare** = păsări de curte (regionalism)

IARNA SE RETRAGE-N CEAȚĂ

Istovită, gârbovită,
Cu mantaua zdrențuită,
Cu ciubotele tocite,
Jerpelute, găurite,

Iarna se retrage-n ceață,
Căci nu poate face față
Primăverii, care-apare
Zâmbitoare la hotare.

Tare-ar vrea să mai rămână
Batăr încă-o săptămână,
Dar mandat de guvernare,
Din păcate, nu mai are.

Fără el n-are putere;
Vrea, nu vrea, pleacă-n tăcere,
Însă știe legea bine –
După nouă luni revine,

Echipată-n șubă groasă,
Din nea albă și pufoasă,
Încălțări din gheață dură,
Toate pe a ei măsură.

Și-atunci poate iarăși face
Tot ce vrea și cum îi place,
Că trei luni și chiar mai bine
Mandatul iar îi revine.

MINUNEA DIN GRĂDINĂ

Azorel e șmecher mare,
Mult îi place la plimbare
În grădină, unde poate
Alerga pe săturate.

Dimineața vesel sare,
Din culcuș drept în picioare,
Cu ochi galeși mă privește,
Așa-mi spune ce dorește.

Mângâindu-i blana moale,
Pun pe mine niște țoale
Și îi satisfac pe dată
Plăcerea nevinovată.

Facem tumbe împreună,
Joaca noastră merge strună;
Colindăm grădina toată,
Când observ așa, deodată,

Răsfirate-n iarba mare,
Boabe albe, sclipitoare.
Sunt așa de minunate,
Parcă-s perle-adevărate.

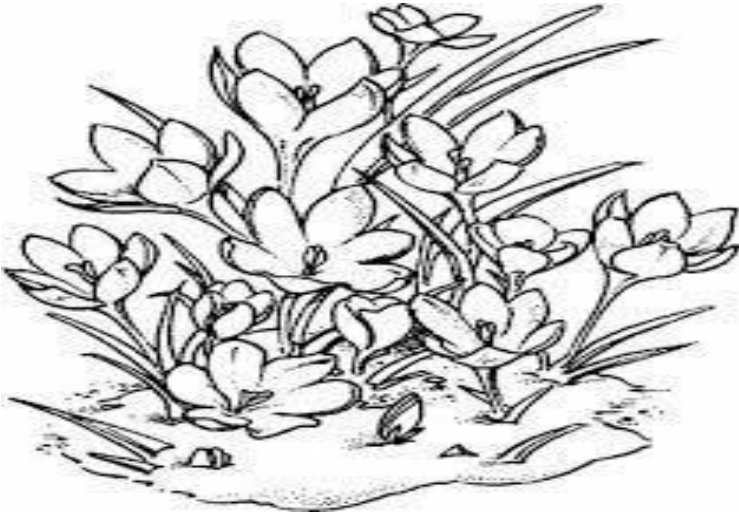
Sub crâmpie de lumină,
Vreau să le adun în mână,
Să le-nșir pe-o sforicică,
Salbă pentru Azorică.

Dar pe cerul de mătăasă,
De la noi de după casă,
Cu o față zâmbitoare,
Urcă zvelt Măritul Soare.

Vrea și el să le adune,
Dar se-ntâmplă o minune:
Când le-atinge c-o săgeată,
Se transformă-n apă plată.

Moș Pământ, mereu pe fază,
Iute o recuperează;
Grijuliu o dăruiește
Plantelor, că le iubește.

Mulțumindu-i bucuroase,
Ele cresc și mai frumoase,
Și ne-oferă fără plată
Mireasma lor delicată.

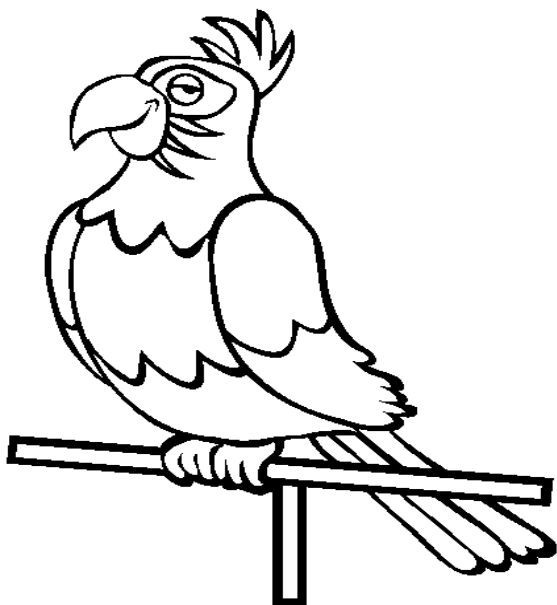

ISTEAȚA ȘI PĂPUȘICA

Am trei ani și jumătate,
Sunt isteță, fac de toate,
Mă scol dis-de-dimineță,
Mă gătesc, mă spăl pe față,

Beau lăpticu-n mare grabă,
Mă așteaptă multă treabă:
Deretic nițel prin casă,
Pun flori proaspete pe masă,

Dau bobîțe la pisică,
Un oscior la Azorică,
Dintr-un măr pun o felie
La Coco în colivie.

Merg apoi la păpușică –
Am lăsat-o singurică;
Să-i treacă de supărare,
O alint cât pot de tare.

O pieptăn, îi fac cosițe
Împletite cu fundițe,
Iar pe ochii-i de cicoare,
Îi pun ochelari de soare.

În urechile finuțe,
Cercelușii cu perlute,
La gâtutul de furnică,
Lănțișorul cu mărgică.

Iar pe trupul de gazelă,
O rochiță de dantelă
Și-o eșarfă sclipitoare,
Ca o pată de culoare.

În picioarele-i micuțe,
Minunate săndăluțe,
Din mătase croșetate,
Cu un șnuruleț legate.

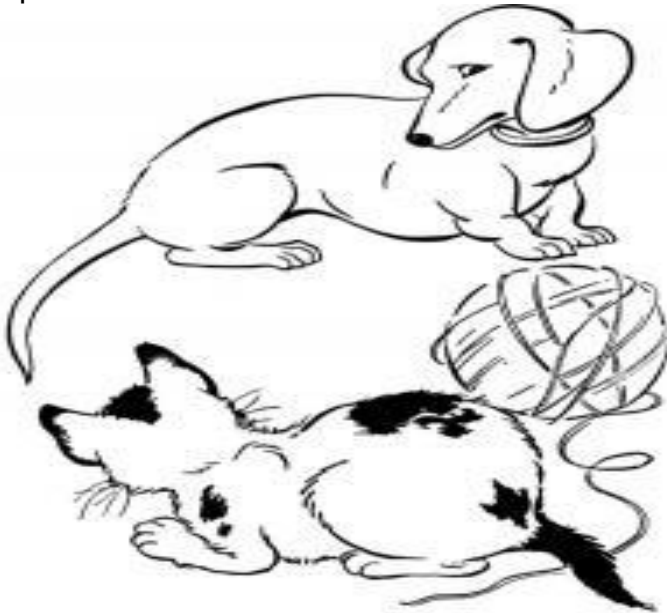
Păpușica-i fericită,
Că-i așa frumos gătită;
Chiar de este mititică,
Știe „mulțumesc” să zică.

Îmi zâmbește ștregărește,
O iubesc și mă iubește.
Vesele ieșim afară,
La joacă, doar este vară.

TIGRUȚA ȘI AZOR

Pisicuțele știu frică
De dulăul Azorică,
Hămăitul lui le face
Să stea zilnic ca pe ace.

Dar Tigruța, frumușica,
Nu se teme de nimica,
Nu este intimidată
De potaia-nfumurată.

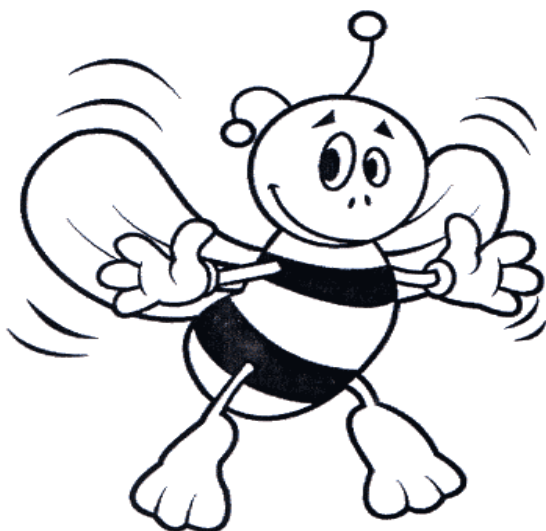

Hămăilă vrea să pară
Fioros din cale-afară,
Însă în realitate
Este doar un papă-lapte.

Tigruțica îl citește,
Știe că se grozăvește
Și ocupă, mototolul,
Fără merite ocolul.

Se gândește cum să facă,
Să-l mai lumineze-oleacă,
Să-nțeleagă că-n ogradă
Vor și mâțele să șadă.

Chiar atuncea, o albină
De năsucul lui se-anină;
Speriat, viteazul sare,
Schelălăie și dispăre.

Tigruța îl urmărește,
În grădină îl găsește,
Scheunând lângă o floare,
Că boticul rău îl doare.

„- Miau, miau, miau, măi Azorică,
Cum se face că ți-e frică
De-o găzuță zburătoare,
Când te dai așa de mare?”

Dar privindu-i botișorul,
Roșu precum răcușorul,
Se-ntristează și îi pare
Rău că l-a certat prea tare.

După-o clipă de tăcere,
Miaună, apoi îi cere
S-o ierte și îi tratează
Rana care-l deranjează.

COMOARA BUNICILOR

Nimic nu este mai duios,
Mai pur, mai gingaș, mai frumos,
Decât nepoții ce-i avem,
Pe care-atât îi adorăm.

Vă spun din rolul de bunic
Și îmi asum ceea ce zic,
Toți bunicuții simt așa,
Dar eu vă zic povestea mea:

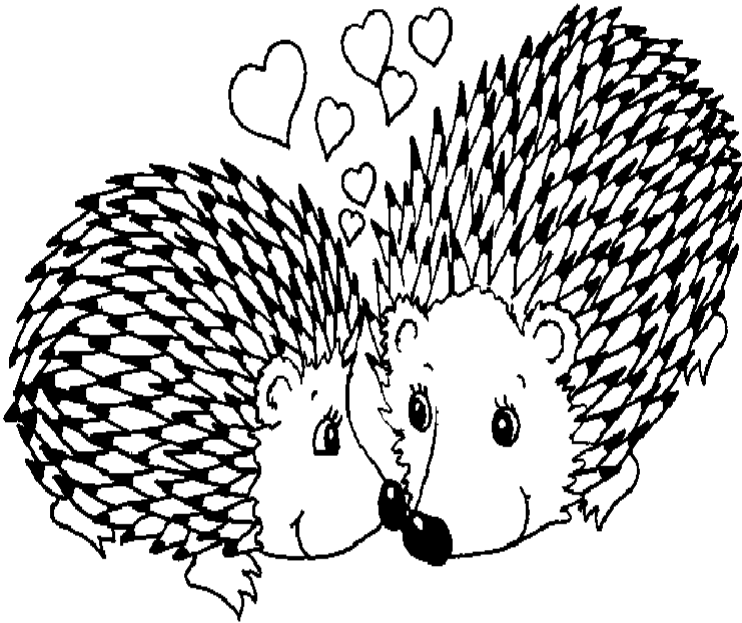
Când sunt cu nepotul meu,
Nimic nu-mi pare că-i prea greu,
În preajma lui întineresc,
Puteri de uriaș îmi cresc.

Cu râsul vesel, cristalin,
Alungă norii care vin,
Mi-aduce-n suflet primăveri,
Uit de probleme și dureri.

De dragul lui, eu mă topesc
Și nu mă satur să-l privesc,
Îi iau mână-n mână mea,
Minute-n șir o țin așa.

Îl iau în brațe pe voinic,
Cât îl iubesc încerc să-i zic,
Dar el mă prinde de obraz,
Bate din palme, face haz.

Îi spun povestea c-un arici,
Cum își plimba puiții mici,
El o ascultă curios,
Mi-o spune toată-apoi pe dos.

Când joaca lui o urmăresc,
Și trandafirii înfloresc,
Cerul albastru-i mai frumos,
Iar soarele mai luminos.

Într-un cuvânt, nepoții sunt
Comoara noastră pe pământ,
Izvor de viață fermecat,
Cu dragoste înmiresmat.

PROMISIUNEA TOAMNEI

Vremea-i rece, mohorâtă,
Norii pe cer se agită,
Când se-mping, când se adună,
Se-mbrâncesc, se ceartă, tună.

Eu bat mingea și nu-mi pasă
De gâlceava zgomotoasă,
Iar Azor, pe lângă mine,
Latră, fuge, mă susține.

Obosit de-atâta joacă,
Merg să mă așez pe-o troacă
Răsturnată în grădină,
Lângă tufa de sulfină.

Dar pe ea, îngrămădită,
Șade Toamna zgribulită.
Mă apropii: „- Vai de mine,
Ce s-a întâmplat cu tine?

Ce necaz așa de mare
Te-a adus în astă stare?”
Toamna, suspinând, grăiește:
„- Iarna dură mă gonește,

Sunt sleită de putere,
Plec și-ți spun la revedere,
Dar la anul care vine,
Iarăși mă întorc la tine,

Și la fel de generoasă,
Legume-ți așez pe masă.
Să m-aștepți, că știi tu bine,
Toate, toate-s pentru tine!”

Câinele se-agită, sare:
„- Ceva pentru mine are?”
„- Azorel, cu bucurie
Îți voi da o parte ție!”

NOROCUL ȘI MINTEA

Povestea este veche, frate,
Eu am citit-o într-o carte;
Scria că, pe atunci, Norocul
Dădea paralele cu trocul.

Striga-n cetate că el poate
Să facă lucruri minunate
Și, dacă vrea, îmbogățește
Chiar și pe cel care chiulește.

Taman atunci, prin târgul mare,
Era și Minte la plimbare,
Privea mulțimea adunată,
Cum asculta gură căscată.

Dar auzind ce debitează,
Se-oprește și-l apostrofează:
„- Te umfli-n pene, Norocele,
Că poți să dai oricui lovele,

Însă îți spun că, fără mine,
Averea pleacă-așa cum vine!
Cel fără minte-o risipește
Pe tot ce nu îi folosește.”

Norocul mândru o sfidează:
„- Cucoană Minte, fii pe fază:
Chiar înaintea dumitale,
Stă unul ce-a primit parale!

Privește-l cum se veselește
Că are tot ce-i trebuiește,
O să se roage pentru mine,
Că i-am făcut așa un bine.”

Dar Înțeleapta nu se lasă:
„- Da, i-ai făcut necaz în casă!
Cât nu primise omul darul,
Munca și nu iubea paharul.

Acum la birturi se oprește
Și toată ziua se cinstește,
Mai joacă și la păcănele,
Bănuții se cam duc pe ele.

Iar când bugetul se termină,
Își plânge soarta că-i haină
Și supărat din cale-afară,
Ți-aduce vorbe de ocară,

Iar dintr-odată-și amintește
Că Mintea-i cea care-i lipsește.
De-ar fi servit o picătură
Din buna ei învățătură,

Ar fi știut să prețuiască
Averea, s-o chivernisească.
Atuncea, Norocele dragă,
Ai fi făcut o bună treabă!”

CASA FLORILOR

În poiana luminoasă,
Florile-s la ele-acasă,
Nu-s plantate, semănate,
Dar răsar și-s minunate.

Poienița-i mamă bună,
Le ferește de furtună,
Au căldură, au lumină,
Și apă la rădăcină.

Că sunt albe, pastelate,
Că au spini, că-s bucălate,
Că sunt mari sau mititele,
Nu se ceartă între ele.

Miresme de calitate,
Proaspete, nepoluate,
Toate au și le oferă
Zi de zi în atmosferă.

Fluturașii sunt pe fază,
Bucuroși le vizitează;
Desenate pe-aripioare,
Poartă vești din depărtare.

Obosiți de zbor, se lasă
Pe corola lor frumoasă,
Cu un semn discret salută;
Gingaș, floarea le-o sărută.

Plantele-i privesc sfioase,
Devenind și mai frumoase;
În decorul de poveste,
Poienița le zâmbește.

Dar apare o-ntrebare:
„Care-i flutur, care-i floare?”
Florile ar vrea să zboare,
Fluturii să fie floare.

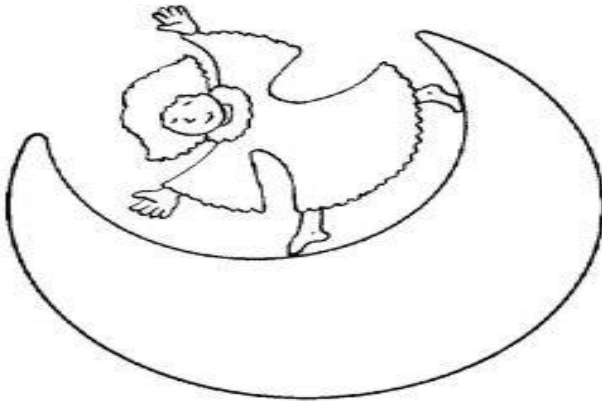

MISTERUL FETEI DIN LUNĂ

Când vălul nserării se lasă,
Natura foșnește sfioasă,
Iar vântul de-un pom se anină,
Și el vrea nițică hodină.

Fuioare răzlețe de ceață
De umbrele nopții se-agață,
Iar luna din lac mândră iasă
Și urcă-ntre stele, crăiasă.

O văd pe fereastră cum trece,
Mi-aruncă-o privire cam rece;
M-apropii de geam indignată,
Nu-mi place că-i prea-nfumurată.

Privesc mai atentă și-mi pare
Că-n lună zăresc o cărare;
Pe ea se plimba-ngândurată,
C-o torță în mână, o fată.

Dar cred că visez, nu se poate,
Acestea-s în mintea mea toate!
Nu cred c-ar putea să trăiască
Acolo ființă-omenească.

Mămica-mi observă dilema,
O rog să-mi rezolve problema,
Ea știe de toate și are
Iubire și multă răbdare.

Aprinde lumina-n odaie,
Îmi mângâie pleata bălaie,
Zâmbește și-ncepe să-mi spună
Povestea cu fata din lună.

BLESTEMUL ZEULUI NEPTUN

Când vălul nserării coboară,
Regina cu fața de ceară
Coroana regală-și ridică,
Pe cerul albastru de sticlă.

Privește pământul și-i pare
Că negura nopții-i prea mare;
Aprinde lămpița și lasă
Lumina gălbuie să iasă.

Copila bălaie, captivă
Pe lună se plimbă-n derivă;
Vorbește cu sine, suspină,
Mici perle de gene-i anină.

Nu știe, sărmana, să spună
De când și de ce e pe lună;
Nu știe de are o mamă,
Un tată și nici cum o cheamă.

Nu știe de are o casă
Și nici că-i atât de frumoasă;
Crăiasa le știe pe toate,
Ar vrea s-o ajute. Nu poate.

Copila a fost muritoare,
Frumoasă ca ziua cu soare;
Avea și părinți, și o casă,
Aproape de marea spumoasă.

Când marea vuia-nvolburată,
Stătea și-o privea fascinată,
Știa că din larg îi aduce,
În cutele apei, scoici multe.

Când ea susura liniștită,
Copila-nota fericită;
Plutea printre valuri răzlețe,
Făcând piruete-ndrăznețe.

Neptun, zeul mării,-o zărește:
„E-atât de frumoasă!” gândește.
„Zeiță-am s-o fac pe vecie,
Alături de mine să fie.”

Pe-o creastă de val se anină,
Îi pune o perlă în mână,
Îi spune senin că o place;
Zeiță de-ar vrea, el o face.

Dar fata nu vrea nemurirea,
Ea vrea pe pământ fericirea,
Să fie de mamă-alintată,
Iubită de oameni, de tată.

Dar zeul nu poate-nțelege
Că inima altfel alege;
Se-ncruntă, își iasă din fire,
Refuzul îl ia drept jignire.

Și nu vrea ca o muritoare
Să-i calce porunca-n picioare;
El uită dorința-nfocată
Și crunt se răzbună pe fată.

C-o aspră privire o face
Să uite ce-n viață îi place,
Îi tulbură mintea, gândirea,
Îi dă, blestemând, nemurirea.

Apoi, c-o furie turbată,
Dezlănțuie marea-nspumată,
Pornește-o furtună nebună,
Ce duce copila pe lună.

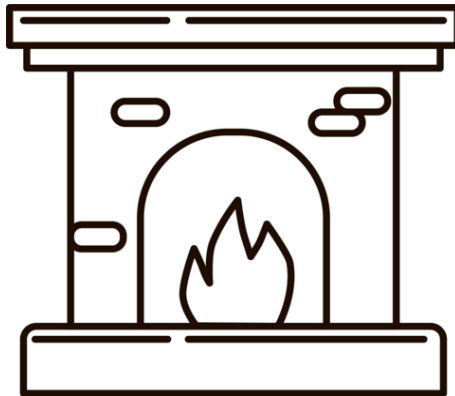
Trecut-au milenii ca bruma,
Dar fata-i pe lună și-acuma,
În vise mereu i se-arată
Pământul și marea-nspumată.

Neptun a uitat supărarea,
Regretă enorm răzbunarea,
Ar vrea s-anuleze blestemul,
Dar nu îi permite „sistemul”.

DORINȚA EROILOR

Afară e frig și se lasă
O ceață lăptoasă și deasă,
Și nori de catran se adună,
Se-apropie-o mare furtună.

În casă-i căldură și-i bine,
Mămica de glume se ține,
Tăticul citește o carte,
Bunicu-i cu gândul departe.

Bunica mă ține în poală,
Îmi spune povești cu Tândală,
Cu regi și regine mărețe,
Cu prinți și prințese istețe.

Deodată bunicul suspină,
O perlă de-o geană-i anină;
În mintea de griji zbuciumată,
Aievea eroi i se-arată.

Sub fruntea brăzdată de vreme,
Stau scrise mărețe poeme;
Cu vocea blajină-mi șoptește:
„- Și eu am să-ți spun o poveste,

Dar nu cu-ntâmplări șugubețe,
Ci una cu fapte mărețe
A` multor eroi, ce cu sânge
Stropit-au pământul, de plânte.

Viteji ce-au luptat bunăoară
S-alunge dușmanii din țară,
Iar glia străbună să fie
A neamului nost` pe vecie.

Eroii ar vrea, ca răsplată,
Să n-o-nstrăinăm niciodată,
Urmașii pe ea să trăiască,
Asemenea lor s-o iubească.

FULGUȘORUL CURAJOS

Fulgușorul curajos
S-a desprins din norul gros
Și-a pornit, plutind ușor,
Înspre tine, Nicușor!

Luminos și bucuros,
Primul vrea s-ajungă jos,
Să-ți dea vestea că, pe rând,
Vin și frații lui, valsând.

Împletesc în dansul lor,
Din omăt, pufos covor,
Pe el să vă zbenguiți,
S-alergați, să chiuți,

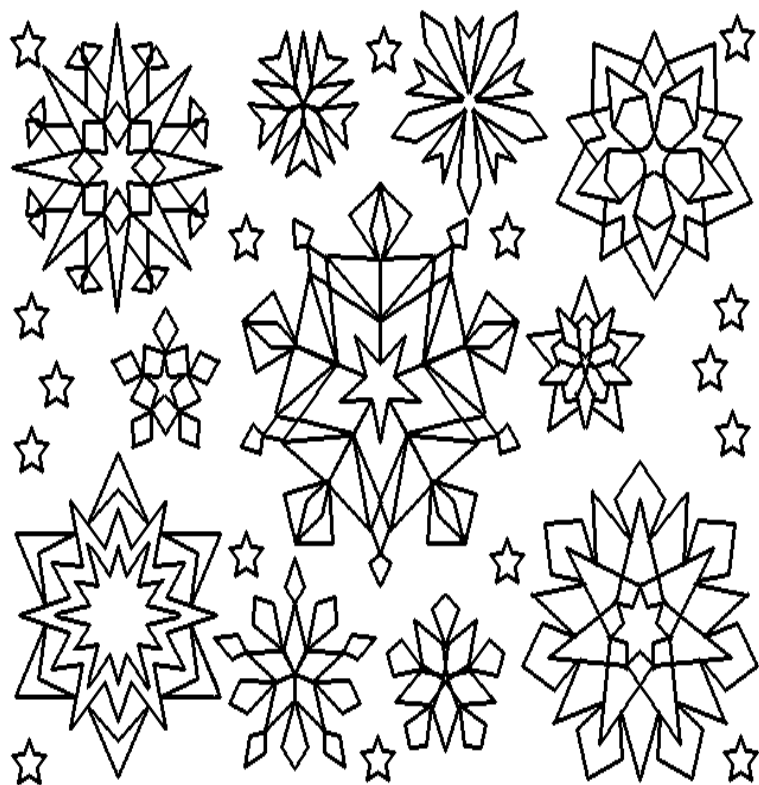
Să vă strângeți la un loc,
Toți copiii pentru joc;
Om de nea să ridicați,
Paznic noaptea să-l lăsați.

Timpu cât stă de planton,
Să îi puneți și-un palton,
Să-i dați și-un ceiuț cu rom,
Că doar este și el om.

Iar în zori, când vă-ntâlniți,
Cu el să vă sfătuiți,
Jocuri noi să inventați,
Împreună să jucați.

Știm că ne iubiți și vrem
Cât mai mult aici să stăm,
Noi dorim ca voi să fiți
Sănătoși și fericiți!

PISICUȚA RĂSFĂȚATĂ

Pisicuța mea vărgată
Este cam înfumurată,
Auzind că-i rasă-aleasă,
S-a făcut și mofturoasă.

Pliculețul ce-l primește,
Dezgustată îl privește,
Ea vrea șunculiță fină,
Nu mâncare de duzină.

Șmechera se lingușește,
Până șunca o primește;
Pofticioasă-o savurează,
Când termină se distrează.

De sub masă scoate-ndată
O mingiuță colorată;
Bucuroasă o driblează,
Până când lovește-o vază.

După tragica-ntâmplare,
Sus pe bibliotecă sare;
De pe ea, ca o lăcustă,
Drept pe noptiera-ngustă.

Și de-acolo, ca năluca,
Hop în poală la bunica.
Bunicuța, revoltată,
O gonește și o ceartă:

„- Pisicuță răsfățată,
Tare ești needucată,
Am să mă ocup de tine,
Te învăț eu ce e bine!”

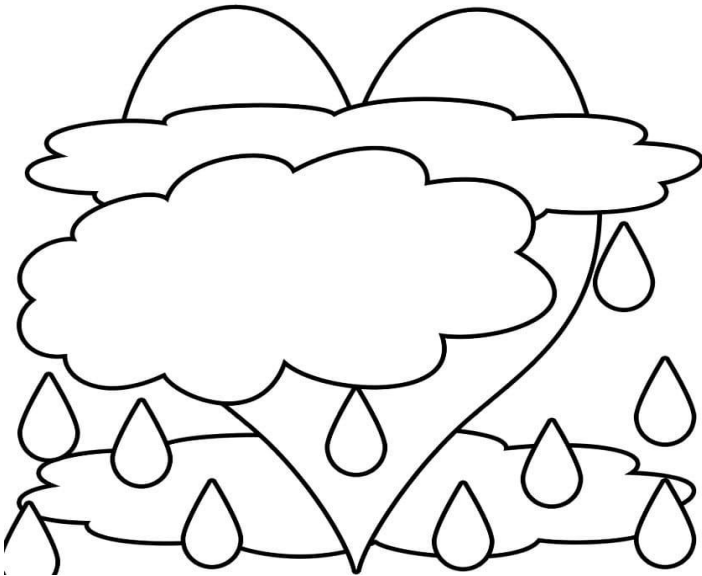
Însă măta mea haioasă
O privește și nu-i pasă
De ce spune că va face;
Ei îi place să se joace.

NORII PERICULOȘI

În jurul nostru uneori,
Chiar de-i senin, apar și nori.
Ei n-aduc ploi, cum e normal,
Ci doar sămânță de scandal.

De nu suntem atenți, cădem
Sub vraja lor și ne certăm;
Fără motive, îi jignim
Pe cei pe care îi iubim.

Dar eu, recent căsătorit,
Îndrăgostit și fericit,
Eram convins că n-ar putea
Vreun nor să intre-n casa mea.

Însă-ntr-o zi s-a întâmplat
Că unul mic s-a furișat;
În negura ce s-a produs,
Soției răutăți i-am spus.

Apoi la muncă am plecat
Și nici măcar n-am sesizat
Că norul negru și hain
A picurat nișel venin.

În trafic, inima-mi spunea:
„Ai fost nedrept cu soața ta,
Căci n-a greșit, dar tu, țăfnos,
Ai înțeles totul pe dos.

Ea te-a privit și ți-a zâmbit,
Însă cuvintele-au rănit.
Nepăsător, n-ai observat
Că ochii ei au lăcrimat.

Fă cale-ntoarsă și te du
Să-i ceri iertare chiar acu`!”
Abia atunci mi-am amintit
Ce fără noimă am vorbit.

Și într-o clipă-am fost la ea:
„- Te rog mă iartă, draga mea!
Eu te iubesc, dar m-am lăsat
De norul negru manevrat”.

Soția, c-un suspin discret,
S-a-ndepărtat de mine-ncet.
Ea m-a iertat, dar își dorea
Să fiu atent la vorba mea.

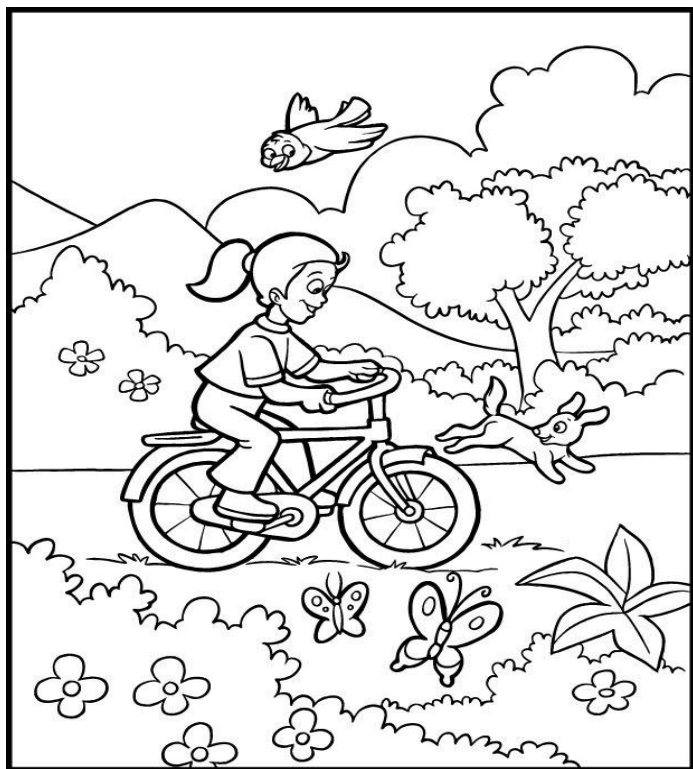
Am înțeles că gestul ei
La bază are un temei:
Să nu mă las așa ușor
Influențat de orice nor.

Oricât ar fi de mititel,
Aduce supărări cu el,
Iar armonia din cămin
Devine repede suspin.

TABLOU DE PRIMĂVARĂ

Știți și voi că anul are
Patru fiice-ncântătoare;
El pe toate le iubește,
Dar pe rând le întâlnește.

Mândru că-și fac treaba bine,
El în toate le susține;
Să nu fie supărare,
Stă trei luni cu fiecare.

Zâmbind Primăvara vine,
Să picteze mult și bine
Cu vopsea de calitate,
În nunțe pastelate.

Ea începe bucuroasă,
Chiar din curtea ta frumoasă,
Înșirând de la intrare
Parfumate lăcrămioare.

Printre ele, buchețele
De narcise și lalele,
Panseluțe delicate
Și vreo câteva mușcate.

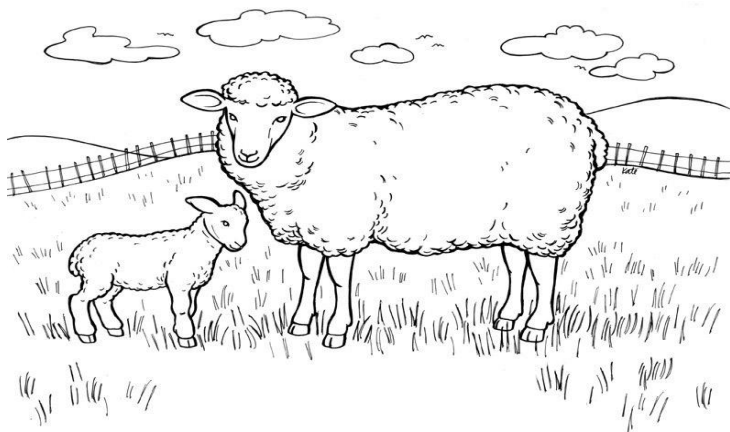

Merge-apoi prin țara toată,
Face opere de artă:
Firul ierbii cum răsare,
Grâul verde pe tarlale,

Dealurile împânzite
Cu livezile-nflorite,
Râuri limpezi, cristaline,
Coborând de pe coline,

Jucăușele izvoare,
Cârduri mari de zburătoare,
Fluturii cu aripi fine,
Roiurile de albine,

Gâzele cum ies la soare,
Pe izlaz păscând mioare,
Și-alte lucruri minunate,
În tablou frumos le scoate.

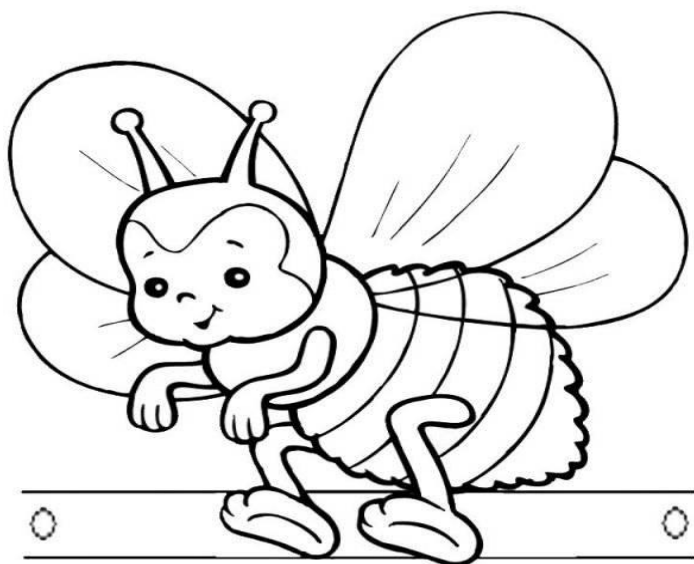
Dar pe unde fata trece,
O minune se petrece:
Picturile pastelate
Viață prind, pe dată, toate.

SĂRMANA GÂZĂ

Într-o zi, stând în grădină
Cu frumoasa mea felină,
Urmăream fluturii care
Făceau horă lângă-o floare,

Când observ pe florică
O albină singurică;
Se zbătea, biata, să zboare.
Vai, o aripioară n-are!

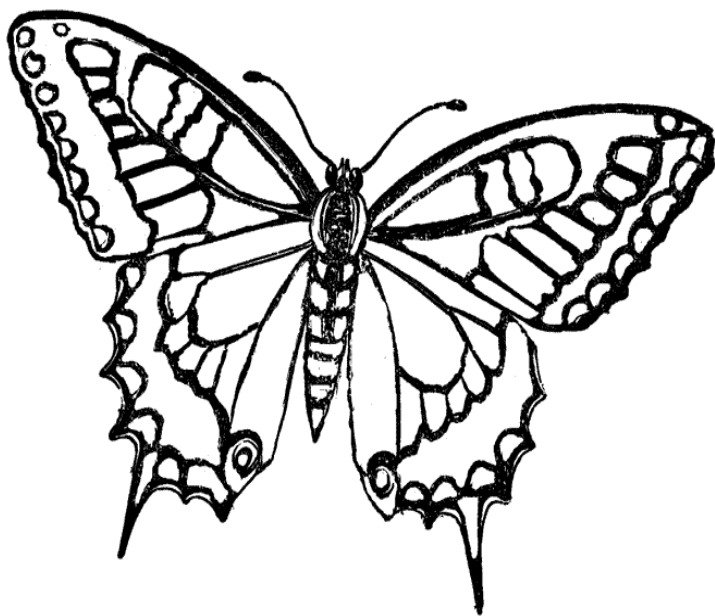
Mă-ntristez și dintr-o dată
Două perle-n ochi se-arată:
„- Sărmană găză, chinul tău
Mă doare și pe mine rău!

Dacă-aș putea, te-aș ajuta,
Să nu mai suferi, draga mea,
Dar vezi și tu că-s mititel,
Experiență n-am defel!

Ți-aș pune iar aripa ta,
Să poți și tu din nou zbura.
Mă tot întreb cine-a putut
Să facă răul ce-a făcut,

Ce inimă haină vrea
Să-ți curme viața, și-așa grea?
Dacă-aș putea, l-aș pedepsi,
În loc pustiu l-aș izgoni.

Nu e la fel cu chinul tău,
Dar i-ar părea îndată rău.
Așa, pe viitor ar ști
Că orice vietate-ar fi

Simte durerea și ar vrea
Să-ți fie milă și de ea.
Nu-ți cere hrană, adăpost,
Dar nu-i strica umilul rost!

MAMA

Pentru mine mama este
Zâna bună din poveste;
Ce e drept, baghetă n-are,
Dar iubirea-i este mare.

Doar când mă privește, știe
Ce mi-ar face bucurie;
Ar fi-n stare să-mi ofere
Și-o stelută, de i-aș cere.

În continuu ea muncește
Și de toate se-ngrijește;
Aduce la fiecare
Lucrurile necesare.

Leu cu leu îl socotește
Și pe urmă târguiește;
Cu mânuțele-i de aur,
Din puțin face tezaur.

Chiar de uneori apare
Câte-o mică supărare,
Cu gândirea-i înțeleaptă
Dibuiește calea dreaptă.

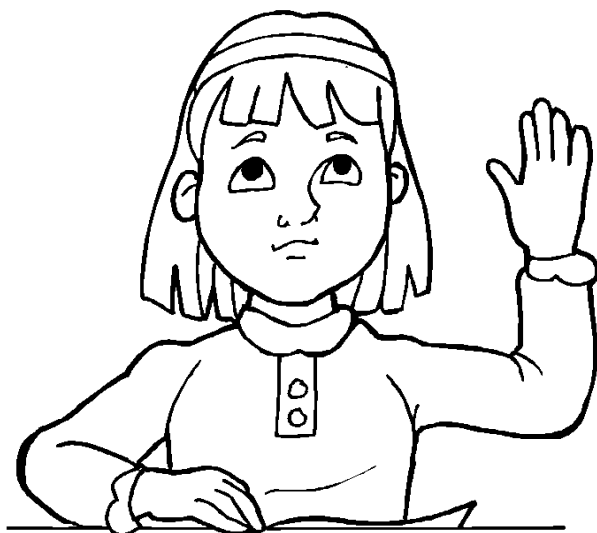
Ca și ea nu cred să fie
Alta pe această glie;
Chiar de s-ar găsi vreuna,
Cum e mama nu-i niciuna.

ȘCOLĂRIȚELE

Eu sunt năzdrăvana Lia,
Merg la școală-n clasa-ntâia,
Mă „declar” o fericită,
C-am să fiu și eu școlită.

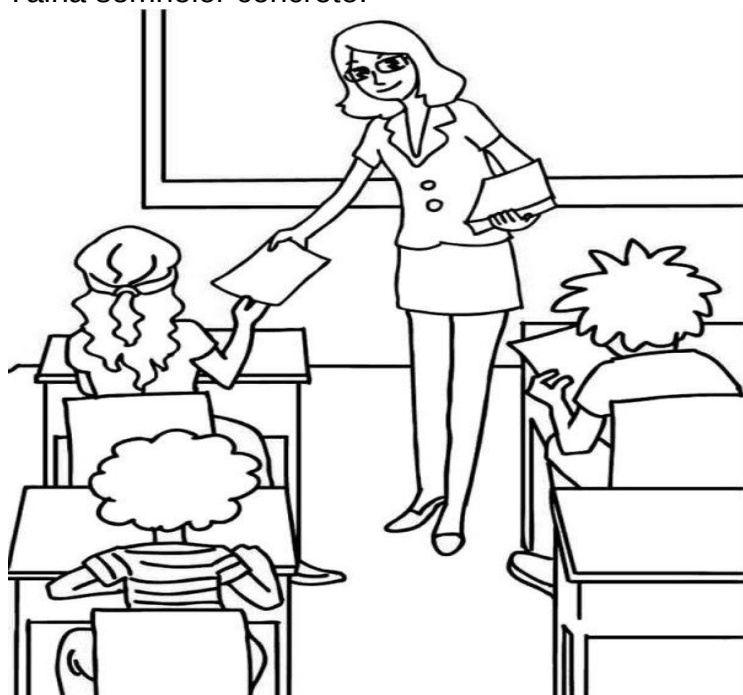
Am și-o soră, pe Andreea,
A trecut în clasa-a treia;
Tare-i mândră, fi'ndcă știe
Să citească și să scrie.

O admir și-s bucuroasă
Că-i atât de studioasă;
Totuși sunt cam supărată,
Că o văd așa-ngâmfată.

A uitat cât de sfioasă
A pornit în prima clasă,
Cât de grele și-ncurcate
Îi păreau atunci toate.

Cât a fost de răbdătoare
Buna ei învățătoare,
Să-i explice pe-ndelete
Taina semnelor concrete.

Și eu sunt ambițioasă,
Și-am să fac până îmi iasă
Linii drepte, răsturnate,
Bastonașe-ncârligate.

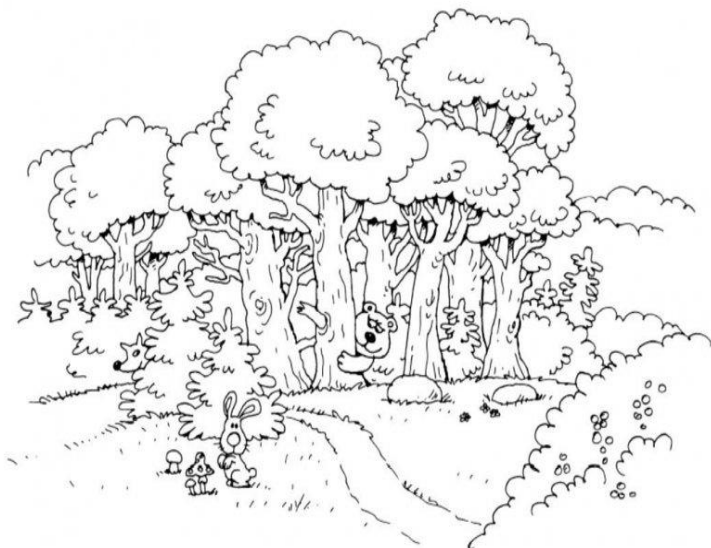
Când le voi cunoaște bine,
Le voi ține lângă mine.
Ele pot să îmi arate
Cum se scriu slovele toate.

Iar atunci, cu măiestrie,
Tot ce vreau pun pe hârtie,
Însă nu voi fi, în fine,
Încrezută, că nu-i bine!

PĂDUREA...

Pădurea murmură, se-ndoaie
Sub vânt și ropote de ploaie,
Suportă greu că nu mai are
Marama verde, protectoare.

I-a smuls-o toamna fără milă,
Spunând că nu-i va fi utilă
Și că, de fapt, îi face-un bine,
Că-n urma ei grăbită vine

(Plutind pe norii grei de ceață)
Crăiasa cu priviri de gheață,
Iar sub domnia ei nu poate
Să poarte straie dantelate.

Finețea lor n-o protejează,
Când ger năprasnic instalează
(Căci tot ce îi apare-n față,
Cu răsuflarea ei îngheață).

Însă văzând-o dezbrăcată,
O să-i ofere deîndată
O șubă groasă, călduroasă,
Din neauă albă și pufoasă.

Să-i țină cald, să nu răcească,
Iar primăvara să-nverzească;
Mult oxigen de calitate,
Doar ea să îl "prepare" poate.

Răcoare și mireasmă-aleasă
Dă fără plată, bucuroasă.

CUPRINS:

În loc de motto: Iubirea.....	4
--------------------------------------	---

Cap. I

Isprăvile lui Nătăfleață.....	5
--------------------------------------	----------

Cine este Nătăfleață.....	7
Nătăfleață și vecina.....	11
Nătăfleață nu-i oricine.....	14
Nătăfleață și cele trei vrăjitoare.....	18
Nătăfleață și meșterul.....	21
Nătăfleață și gurile rele.....	27
Nătăfleață însurat.....	29
Visul lui Nătăfleață.....	33

Cap. II

Pași prin viață.....	35
-----------------------------	-----------

Ghidul.....	37
Când dimineața.....	38
Ionuț și pixul.....	40
Brândușica și pisica.....	42
Rândunica înțeleaptă.....	45
Ionuț și broscuțele.....	46

Povestea unui măr.....	49
Pădurea și toamna.....	51
Scara lui Ionuț.....	52
Taifas în parcare.....	54
Înserarea.....	56
Norocul și străinul.....	59
Crăiasa Iarnă și Moș Pământ.....	63
Măgarul și cerbul.....	66
Melcul și broasca.....	68
Lae și ursul.....	70
Pisoiașul curajos.....	71
Motanul înfumurat.....	74
Racul supărat.....	76
Mogâldeața.....	78
Ruga piciiului.....	80
Meșterul Mihăiță.....	82
Noaptea și luna.....	84
Prietena lui Ionuț.....	86
Cloșca eroină.....	87
Țânțarii ghiftuiți.....	89
Pățania lupului.....	92
Mirarea copilului.....	95
Dilema lui Grivei.....	98
Povestea rugului.....	101
Legea lui Țepeș.....	103
Salutul soarelui.....	106
Închinarea.....	108
Zâna din vis.....	110
Cioara plictisită.....	115
Motănelul Vasilică.....	117
Disputa din ocol.....	120
Iarna se retrage-n ceață.....	124
Minunea din grădină.....	125
Isteața și păpușica.....	128
Tigruța și Azor.....	131

Comoara bunicilor.....	134
Promisiunea toamnei.....	136
Norocul și Mintea.....	138
Casa florilor.....	141
Misterul fetei din lună.....	143
Blestemul zeului Neptun.....	145
Dorința eroilor.....	149
Fulgușorul curajos.....	151
Pisicuța răsfățată.....	154
Norii periculoși.....	157
Tablou de primăvară.....	160
Sărmana găză.....	164
Mama.....	167
Școlărițele.....	169
Pădurea.....	172
 Cuprins.....	 174